

KIZILDERE'NİN İZİNDE ZAFERE KADAR...

Bir devrim ancak uğruna hayatını ortaya koyanların omuzlarında yükselir. Bir devrimci ancak savunduğu dava uğruna her şeyini feda edebileceğini gösterdiği oranda emekçi yığınlar tarafından sahiplenilir. Sözü ile özü, teorisi ile eylemi birbirini tutmayanın adı da, yeri de yoktur işçi ve emekçilerin bilinç ve gönül dünyasında.

Daha hayatlarının baharında, gencecik omuzlarıyla koca bir birleşik devrimi omuzlayan '71 silahlı çıkışının kahramanları, tam da bu özellikleriyle birer devrim önderi oldular. Emekçi halklarımızın bilincine kök saldılar. Yirmili yaşlarındaki bu genç önderler, kendilerinden sonra gelişen birleşik devrime yön verdiler.

Denizler yakalanıp idamla yargılandığında, Sinanlar onları kurtarma uğruna düştüler Nurhak'ta toprağa. Mahirler ise Kızıldereli'de, siper yoldaşlığının, ölümüne yoldaşlığın en aşılmaz örneklerinden birini sergileyerek düştüler.

Ünye NATO üssünden teknisyenleri kaçırmışlardı. Mahir'e "gel seni Malatya üzerinden çıkartalım Filistin'e" demişti THKO kadroları. O, kavganın başında olmak gerektiğini söyleyerek reddetti. Ölüm veya kalım, burada, kavganın içinde, başında olmalıydı. THKO'lu Cihan Alptekin ve Ömer Ayna da aralarında olmak üzere, 8 THKP-C'li toplam 10 yiğit devrimci, Kızıldereli'de kuşatıldılar. "Teslim ol" çağrılarına "biz buraya teslim olmaya değil, ölmeye geldik" cevabı veren, Mahir'di. Tereddütsüzdüler.

Siper yoldaşlığının bu aşılmaz örneği, birleşik devrim güçlerinin ellerinde dalgalanan bayrak oldu şimdi. '71 yiğit devrimci önderlerinin açtıkları yolda zafere kadar yürünecek!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 31 Mart - 14 Nisan 2021 / S 115 2 TL

KAZANACAĞIZ!

Kadınlar isyanda... Öğrenciler isyanda... Kod 29 ile kapı önüne konan işçiler isyanda... KHK'larla tüm bir hayatı çalınan kamu emekçileri isyanda... Aşağılamada her tür sınırların aşıldığı Kürt halkı isyanda... Artık sıfırı tüketmiş küçük esnaf isyanda... Müzik-eğlence sektöründe çalışan sanatçılar, emekçiler isyanda... Evine bir lokma yiyecek için pazarın kapanmasını bekleyen, dökülen çürük sebze meyve içinden bir şeyler bulmaya çalışan yoksullar isyanda...

Diğer tarafta birkaç yıl içinde köşeyi dönenler... Milyarların cukka edildiği ihaleler... araba kutularından taşan dolarlar... Bakara makaralar... lüks arabalarında "kokain partisi" verenler... araba bagajlarında balya balya dövizler çıkanlar... her biri küçük bir "Reis" olan lümpen suç makineleri... yozlaşma, çürüme, tel tel dökülen bir toplum...

Yoksulluk ve zenginlik uçurumu büyüdükçe, kesintisiz bir gerilim, çatışma ve kutuplaşma toplumun belirgin özelliği haline geliyor. Sürekli arz eden, durup durup alevlenen sokak eylemleri, işçilerin art arda grevleri, eylem ve direnişleri, sık sık küçük patlamaya dönüşen öfke dışa vurumları, genel demokratik hareketin güncel durumunu özetliyor.

Önüne geçemediği ve asla geçemeyeceği bu bölünme ve kutuplaşma karşısında sermaye devleti, bir taraftan bu kutuplaşmanın biçimini elden geldiğince çarpıtmaya, sürekli genişleyen karşıt cepheyi türlü oyunlarla bölmeye çalışıyor; öte yandan dinci faşist iktidar eliyle dizginsiz bir faşist diktatörlük kurarak hasmının sırtını yere sermeyi umut ediyor. Alman Nazizmini, İtalyan Faşizmini kendisine örnek almış durumda. "Çakma Führer" RTE şahsında kurguladıkları faşist diktatörlük ile birleşik devrimi yenebileceklerini düşünüyorlar.

Sermaye ve dinci faşist iktidarın bu yönelimi karşısında gerçek demokrasi güçlerini bir araya getirmek hayati önemde. Mücadelenin değişik alanlarında birleşik devrimin güçlerini bir araya getirmeye soyunan, bu doğrultuda isabetli adımlar atan Birleşik Mücadele Güçleri, demokrasinin bizzat devrim sorunu olduğu bilinciyle, tüm demokrasi güçlerini bir odak etrafında bir araya getirme görevini omuzlamak zorunda.

"Demokrasi güçleri" dediklerimiz, yukarıda bir kısmını sıraladığımız toplumsal güçlerdir. Hiçbir hal ve şart altında tekelci sermayenin politik parti ve örgütleri değildir. Yüzümüz daima emekçi yığınlarla dönük olmak zorundadır, burjuva "muhafezet" dahil, türlü çeşit liberal burjuva çevrelere değil!

Dinci faşizme ve faşist diktatörlüğe karşı demokrasi mücadelesinden bahsedeceksek, emekçi yığınlar açısından demokrasiden ("halk demokrasisi" ve "proleter demokrasi") bahsetmemiz gerekir. Burada "demokrasi güçlerinin birliği" demek, devrim güçlerinin birliği demektir. Burjuvaziye karşı yürütülecek proleter iç savaşın en geniş kesimlerinden bahsediyoruz demektir.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınların sermayeye karşı yükselttiği iç savaş, Lenin'in deyimiyle demokratik olarak örgütlenen ve demokratik olarak yürütülen bir mücadeledir. Bu yüzden de her şeyden önce tarihin tanık

olduğu en demokratik kitle örgütleri eliyle yürütülür.

Her devrim döneminin ürünü olarak ortaya çıkar bu örgütler. Bizde de görece uzun bir dönemdir oluştu. Gittikçe de yayılıyor. İşçiler arasında komite, konsey, meclis türü örgütler; gençlik arasında meclis, dayanışma, forum türü oluşumlar; Kürt halkı arasında tüm bunlara ek olarak Kongre düzeyine ulaşan örgütlülükler...

Pratik yaşamın bizzat kendisi, Birleşik Mücadele Güçlerinin önüne güçlendirmesi gereken örgüt modellerini koymuş durumda. Tüm demokrasi güçlerini bir araya getirecek örgütler az çok kararlı bir yapıya kavuşmuş olarak pratik mücadelede hayat buldu. Bu örgütler etrafında en geniş işçi kesimlerini toplamak; kadınları, gençleri, işsizleri kucaklamak; sermayenin faşist diktatörlük hayallerinin karşısına bu güçle dikilmek gerek.

Ancak böyle bir mücadele, siyasal demokrasinin kazanılmasını sağlar. Ve ancak bu yolla sermaye düzeni, onun faşist diktatörlüğü ile birlikte alaşağı edilebilir.

Doğru yoldayız. Kazanacağız!

>>Editör...

TOPLUMSAL PATLAMANIN EŞİĞİNDEVİZ!

Dinci faşizm baskıyı sürekli yoğunlaştırıyor. Emekçi yığınları her geçen gün daha fazla sıkıştırıyor, baskı atmosferinde boğuyor. Her gün yeni baskı ve saldırı haberlerine uyuyor toplu. Toplumsal basınç hızla patlama noktasına doğru yükseliyor.

Gergerlioğlu'nun vekillikliğinin düşürülmesi ve faşist Devlet'in açıklaması sonrası apar topar Meclis'ten polis baskısıyla gözaltına alınması; pek çok HDP'li vekil hakkında bir dizi fezlekenin tamamlanması; HDP hakkında kapatma davasının açılması...

Daha İleriye Gidilecek

C.Dağlı

2

İstanbul Sözleşmesi

Taylan Işık

5

Devrim, Tarihsel Evrimin Eseridir

Özgür Güven

6

Resmi Gündem-
Gerçek Gündem

Umut Çakır

7

3

DAHA İLERİYE GİDİLECEK

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Toplumsal ayaklanmanın ve toplumsal devrimin olgunlaşması için sonuna kadar beklemeye gerek yoktur. Toplumsal koşulların ve sınıf savaşının bugünkü aşamasında, en küçük olay bile, büyük tarihsel sonuçlara yol açabilir. İçinde oldukları koşulların bilincinde olan kitleler, sistemden kaynaklanan şu ya da bu olayı her an ayaklanmaya çevirecek bir durumdur. Sınıf mücadelesindeki gelişmenin bugünkü düzeyi görülmelidir.

Devrimci komünizm tarafından bütün açıklığıyla ortaya konmuştur: Ayaklanmaya yol açan koşullar silinmedikçe, yeni ayaklanmalar tekrar tekrar gündeme gelir. Boğaziçi bu gerçeği bir kere daha doğruladı. Boğaziçi'yle başlayan eylemler onlarca kentte görüldü. Sınırlı bir Gezi oldu. Her yerde harekete geçmesi için ateşleyici eylemler, ilk kıvılcım başka bir sorundan çıkabilir. Fakat toplumsal politik zemini ve mücadele iklimi oluştuğu için, anında yaygınlaşabilir. Doğmuş olan bu durum ve ortam buralarla sınırlı değil, kapitalist sistemin genelinde var. Devrim her yerde, toplumun önüne gelmiştir.

Devrimin ve yeni bir topluma geçiş probleminin çözümünde hangi tarihsel koşullarda olduğumuzun bilincinde olmalıyız. Her toplum belirli maddi koşullarda, bu koşullara dayanarak kurulur. Fakat maddi koşulların gelişmesi, farklı tarihsel dönemlerde farklı olur. Kapitalist toplumun gelişmesi boyunca ekonomik-maddi koşullar farklı derecelerde olur. Bugün ileri tarihsel koşullarda bulunuyoruz. Bu, yeni toplumun gelişmiş temellerde kurulması demektir. Bu, aynı zamanda toplumsal üretici güçlerin, kapitalizmin dar yapısına sığmayacak kadar büyük olduğu; burjuva düzenin, bu güçleri bir daha kendi denetimine sokamayacağı anlamına gelmektedir. Bu demektir ki, toplumsal üretici güçlerin hiçbir engelle karşılaşmadan serbestçe gelişmesini sağlayacak, yeni, ileri ve daha iyi bir topluma geçiş her bakımdan bir zorunluluktur.

İleri tarihsel şartlarda olmak, işçi sınıfını ve emekçi halkı yeni bir toplum uğruna, sosyalizme geçiş için verilen mücadeleye katılmada daha ikna edicidir. İleri tarihsel koşullarda, ekonomik, toplumsal ve kültürel alanda, daha doğrusu bir bütünlüklü olarak toplumsal dönüşümde, ileri bir program hayata

geçirmek, tarihsel olanakları oluşturduğu için daha kolaydır. Devrim hedeflerine daha erkenden varır. Çünkü, gelişmiş hazır temellerde işe koyulur. Evrensel olarak insanlığın ulaştığı ileri tarihsel aşamanın tüm avantajları sonuna kadar kullanılır. Bu aşamada, toplumsal devrimle birlikte, üretici güçler, toplum tarafından denetlenmesi ve yüksek bir toplumu örgütlemek daha olanaklı. Bütün bu söylediklerimizin, bütün katalarda milyonların eski topluma karşı ayaklanmalarında büyük bir etkisi var.

Tarihsel koşullarda meydana gelen gelişme, yalnızca devrimin nesnel toplumsal durumu açısından değil, devrimin öznesinin bugünkü durumu açısından da değerlendirilmelidir. Geçen zaman, devrimin öznesi yönünden çok yoğun ve zengin toplumsal pratikle yüküldür. Yoğun yüklü toplumsal pratik ortaya koyan devrimci kitleler, bununla ilintili olarak, teori, politika ve sanatta da etkileyici bir ilerleme gösterdi. İnsanların dünyaya ve olaylara bakış açısı değişti. Her yerde komünist hareket önemli bir güç durumuna geldi, milyonlarca insan sosyalizmin etkisiyle hareket ediyor. Komünist hareket etkin bir dünya gücüdür. Dünyayı dönüştürücü bir güçtür.

İşçi sınıfı ve emekçi halk devrimci bir güç olarak hareket ederek modern burjuva toplumu dönüştürebilir. Devrimci bir programa dayanan, bağımsız sınıf politikasını izleyen, burjuva egemenliğini devrimci tarzda yıkmayı hedefleyen bir güç insanlığı yeni bir geleceğe taşır. Burjuvazi tarafından ehilendirilmiş, evcilleştirilmiş bir güç, burjuvazinin ardına takılan, onun basit bir siyasi eklentisinden başka bir şey değildir. Bu topraklarda küçük burjuva hareketler, otuz yıl önce, bazıları daha önceden, izledikleri çizgide devrimci olan, dik başlı olan ne varsa onu öldürdüler. Aynı hareketler, devrimci güçlerin, halk kitlelerin devrimci mücadele çizgisini bozarak, yozlaştırmak ve böylece öldürmek istediler. Fakat bunu hiçbir zaman başaramadılar. Yönünü devrime çevirmiş kitleleri, bundan uzaklaştırmak isteyen her anlayış, başarısız olacaktır kaçınılmaz olarak.

İşçi hareketi ve emekçi halkın içinde, geçmişte teşhir edilen ve mahkum edilen bir eğilim, gelecekte tekrar, yeni ifadelerle karşımıza çıkabilir. Yö-

netici sınıfa ve siyasi partilerine güven duyulmasını isteyen bazı hareketlerin durumu budur. Yetmişlerde, doksanlarda, emekçi kitlelere, burjuva güçleri desteklemeleri yönünde çağrı yapanlar, belli bir süreden beri burjuva muhalefetin desteklenmesi ya da aynı anlama gelmek üzere "birlikte hareket edilmesi" propaganda ediyorlar. Bunların bakış açısında, burjuvazinin sınıf egemenliğini ve kapitalist sınıf düzenini devirme hedefi yok. Bu devrimci bakış açısına sahip olsalar, teknelci sermayenin sınıf egemenliğinin bir ayağı olan, burjuva muhalefet partilerinin desteklenmesi çağrıları yapamazlardı. İktidar güçleriyle, burjuva muhalefet güçleri aynı maddi temele, aynı teknelci sermaye güçlerine dayanıyor, emperyalizmle bağımlılık ilişkilerinden yanalar. Bu güçlerin tümü, Türkiye ve Kürdistan proletaryasına ve halklarına karşı burjuva iç savaş yürütüyorlar. Hepsini de sınıfsal doğaları gereği antiproleter ve antikomünisttir, şovendir, burjuva gericiğini temsil ediyorlar. Dolayısıyla bir kimse burjuvazinin ağızyla konuşmadan, halk kitlelerinden burjuva güçlere güven gösterilmesini istemez. Emekçi sınıf bu burjuva, küçük burjuva çevrelere ciddiye almadan sınıf savaşının yasalarına uygun davranacaktır.

İşçileri ve halkları burjuva kurumların ve çeşitli burjuva güçlerin etkisine sokmak isteyenler burjuva kurumların ve partilerin sınıf karakterinin üstünü örtüyor. Somutlarsak, cumhuriyetten söz ederken, cumhuriyetin burjuva ideolojik ve toplumsal içeriğinin üstünden atlayarak onu geçmişle karşılaştırıyorlar. Böylece yüzlerini geçmişe dönerken, sırtlarını geleceğe dönüyorlar. Emekçi halk kitleleri burjuvazinin toplumsal, politik, ulusal çıkarlarını değil, burjuva egemenliğe karşı, kendi kurtuluşları için dövüşüyorlar. Halk Demokrasisi ve sosyalizm için savaşıyorlar. Leninist Parti yıllar öncesinden işçi sınıfı ve emekçi halkların halk demokrasisi ve sosyalizm uğruna mücadele ettiğini ve mücadele edeceğini açıkladı. Leninist Partinin devrim programı Halk Demokrasisi ve sosyalizmin, emeğin cumhuriyetinin programıdır. Sosyal reformist parti ve gazetelerin bazıları; programın temel hedeflerinin bir bölümünü, diğerleri de başka bölümlerini alıp kendi görüşleri olarak kitlelere açıkladılar. Bunu defa-

larca açıkladık, teşhir ettik. Şimdi de kendilerine "Dayanışma Meclisi" diyen burjuva sınıf işbirlikçisi çevreler, iktidarın anayasa önerisine karşılık emeğin cumhuriyeti anayasasını öneriyorlar.

Bu öneri çeşitli aldatmacaları içeriyor. İlki, bunlar, gerçekte burjuva muhalefet blokuyla birlikte davranıyorlar ve bu önerileriyle gerçek politikalarını kitlelerden saklıyorlar. İkincisi, emeğin cumhuriyeti sloganı işçi sınıfının ve emekçi halkın sloganıdır. Bu çevreler, bu yolla emekçi kitleleri aldatıyorlar. Dahası, emeğin cumhuriyeti temel devrimci hedefini Leninist Partinin yayınlarından alarak kullanmak istiyorsunuz, fakat hileyle başvururken unuttuğunuz şudur ki, Emeğin Cumhuriyeti, bir anayasa sorunu değil, bir devrim sorunudur. Burjuvazinin egemenliğinin zora dayalı devrimle yıkılması, Emeğin Cumhuriyetinin önkoşuludur. Buna karşın, sosyal reformistler ne öneriyorlar? Sınıf mücadelesini, Emeğin Devrimci İktidar Mücadelesini, anayasal değişiklik doğrultusunda saptırıyorlar. Devrimci önerilerin içeriğini öylesine çarpıtıyorlar ki, en sonunda önerinin devrimci içeriğinden geriye, burjuvaziyle ittifak yapacakları siyasi zemin kalıyor.

Sosyal reformistlerin devrimci sloganları daha sık kullanması, Leninist Partinin görüşlerine başvurmaları neyi gösteriyor: Ezilen ve sömürülenlerin devrim uğruna kavgaya atıldığını, devrimden başka hiçbir yolla, kendi yararına bir değişimin sağlanamayacağını derinden kavradıklarını. Bu durum başka neyi gösteriyor: Uzlaşma siyasetinin kaybettiğini, devrimci siyasetinse bugünden kazandığını.

Bütün politikaları, çalışanları ve halk kitlelerini burjuva siyasi partilerin peşine takarak, yönetenlere boyun eğdirmek olan her türden burjuva ve küçük burjuva anlayışa karşı mücadele, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin kurtuluş kavgasının önemli bir koşuludur. Yani reformizme ve oportünizme karşı mücadele, çalışanların kurtuluşunun bir parçasıdır. İdeolojik mücadele emekçi sınıfı iktidara hazırlar. Proletaryanın evrensel kurtuluşunu, emeğin kapitalizmin zincirlerinden kurtulmasını hedeflemeyen, yani içeriği gelecek olmayan bir ideolojik mücadele, anlamını yitirir.

Ücretli emekçiler Marksist sınıf mücadelesi anlayışının yol göstericili-

ğinde kurtulabilir. Marksist sınıf mücadelesi: Sınıf savaşında devrimci komünist partinin öncülüğünü; artı, sosyalizme, sınıf mücadelesi yoluyla varılacağı ya da sınıfların sınıf mücadelesi yoluyla ortadan kaldırılacağı; artı, sosyalizme geçişin devrimci mücadele yoluyla olacağı; artı, emekçi sınıfın devrimci iktidarını (egemenliğini); artı, proletaryanın bağımsız sınıf politikasını; artı, bu temelde ideolojik mücadeleyi kapsar. Başka bir anlatımla Marksist-Leninist sınıf mücadelesi, proletaryanın tarihsel devrimci görevlerini kapsar.

İleri tarihsel koşullar, işçi sınıfının kendi kurtuluşunun şartlarının da oluşmasıdır. İşçiler kendi kurtuluşunu gerçekleştirecek, bu yönde kavgaya yükseltecek zamana sahiptir. Çalışma saatlerinin düşürülmesi mücadelesi, aynı zamanda emekçi sınıfın, kendi kurtuluşu için savaşıyor bir zamanı elde etmesidir. Bu açıdan, sınıf mücadelesinin her mevzisine, her aracına, sınıfın kurtuluşu bakışıyla bakılmamalıdır. Emekçi sınıfın eğitimi, kültürlü olması, sayısız etkinlikten geçmesi, çok zengin devrim deneyimi, politik savaşında birikimi ve yetkinliği, sınıf dayanışması, proletarya enternasyonalizmi, sınıf mücadelesinin her biçimine başvurma yeteneği... kısacası, sınıf mücadelesi tarihi, devrimler tarihi ve sosyalizm tarihine sahip olması, işçi sınıfının kendi kurtuluşunun koşullarının oluştuğunun göstergeleridir. İşçi sınıfı kendi kurtuluşunu gerçekleştirecek ileri noktaya, dünya proletaryasının uzun mücadeleleri sonucu gelmiştir.

Bütün ülkelerin proletaryası, dünyayı değiştirme savaşımında, ardında büyük bir tarih bıraktı. Teorik, politik ve pratik olarak büyük bir birikime dayanıyor. Bugüne değin birçok ülkede emekçi sınıf bu denli birikime dayanmadan bir dizi ülkede zafere ulaştı ve diğerlerinde sayısız etkileyici eylem örgütledi. Günümüzde emekçi sınıf önceki kuşakların yarattığı engin birikime dayanıyor ve çok daha ileri tarihsel koşullarda kavgaya veriyor. O halde çok daha ileri gitmeli ve devrimi her yerde zafere ulaştırmalıdır. Son yirmi beş yılın deneyimi, pratiği ve yönelimi işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin temel devrimci hedefi gerçekleştirmek için daha ileriye gideceğini ortaya koyuyor.

Daha ileriye gidilecektir.

YANIMIZDASIN!

Yanlı hatırlamıyorsam 2012 yılının Haziran ayıydı. Daha o yılın başında DÖB'e yeni örgütlenmişim, bir gün gençlik çalışmasındaki bir yoldaşın beni aradığını hatırlıyorum. Telefonda "Şehir dışından bir misafiriniz geldi, senin de tanışmanı istiyorum" deyişi hala belleğimde...

Beni aradıktan 1 saat sonra sanat merkezindeydim. Kuruma girdiğimden Vefa'yı daha önce resimlerden gördüğüm için çıkarmı gibi olmuşum, tabii kolektifin saflarında biraz yeni olduğum için hemen tanışmak için adım atamadım, biraz utanççılık vardı o zamanlarda. Ama yoldaşın hemen sol kolunu uzattığını ve gülümseyerek "*Ben Vefa*" dediğini hatırlıyorum, alışkanlık tabii, yoldaş sağ kolunu uzatmayınca bocalayıp sağ kolunu uzattım ve sonrasında biraz kötü hissetmişim. Yoldaş bunu hissetmiş olacak ki, elimi kavradığımda sıkıcı elimi tuttu "*Sorum değil, oluyor böyle*" dedi yine gülümseyerek. Tabii, çaylarımızı aldık ve derin bir sohbet başladı o anda.

Yoldaş burayı tanımak için bölge halkının neler düşündüğünü, Suriye savaşının etkilerinin nasıl olduğunu ve bunun örgütlenme faaliyetlerimize nasıl yansıtıldığını sormuştu. Dilimin döndüğünce açıklamıştım ve yoldaş bana Arapça bilip bilmediğimi sordu. "*Evet, konuşabiliyorum, hatta biraz okuyabiliyorum*" deyince, gözleri parladı, "*çok iyi*

yoldaş, kendi anadilinizi bilmeniz Arap ulusuna mensup bir devrimci genç olarak buranın hakıyla Arapça konuşabilmeniz, çok önemli. Buranın halkını asimile etmeye çalışıyorlar, ama hem kendi dilini ve bölge tarihini bilen ve aynı zamanda ideolojik-politik olarak okuyup öğrenen bir komünist genç, burada daha etkili olabilir" demişti. Ardından Suriye savaşına dair, güncel gelişmelere, gençlik çalışmalarına, edebiyata, felsefeye dair saatlerce konuşmuştu. Ve bir daha görüşmek üzere sözleşmiştik.

O gelişinin ardından yoldaşı kısa bir süre görmemişim, birkaç ay sonra geldiğinde bu sefer hem kolektif olarak olaylara nasıl baktığımızı, hem de zindan savaşları sürecini bütün ayrıntılarıyla, kendisinin örgütlediği dönemde gençlik hareketini, DÖB olarak neler yaptıklarını anlatmıştı. Öyle bir etkilenmişim ki, o dönemin insanlarını biraz gerçek üstü gibi de görüyordum, ama zamanla anladım ki benim gibi insanlarmış ve aslında devrimci teoriyle donanmış, cüretli, fedakar, yüzünü devrime dönmüş insanlar pratikte çok şey başarabilir, en zor görünen şeyleri bile.

O zamanlarda, Antakya gibi binlerce medeniyetin kurulduğu, onlarca farklı ulustan insanların bir arada yaşadığı, kenttin tarihinin çok eskilere dayandığı bu gezilesi kentte, hep kurumdaki sohbet etmiyorduk, tabii. Habib-i Neccar'a çıktık

bir defasında, tepeden tüm Antakya görülebiliyordu, öyle güzeldi ki, yoldaşla yürürken sohbet etmek, kafamda merak ettiğim, öğrenmek istediğim soruları ona sorup dolu dolu cevapları almak çok keyifliydi. Hatta yine bu düzenli gelişlerinden birinde Antakya otogarına kadar birlikte yürümüş ve onu başka bir kente giderken uğurlamıştım.

Ve tabii zaman ilerledikçe günler Gezi Ayaklanması'na gelmişti, Antakya'da yüz binler sokaklardaydı. Eylemler sürecinde de yoldaşın Antakya'ya geldiğini anımsıyorum. Sokak savaşları, kitlesel eylemler, okul boykotları her yanı kaplamıştı. Yaz boyu süren eylemlerde yoldaş da belli sürelerde yanımızdaydı. Yoldaşın hepimizden daha heyecanlı olduğunu, kıpır kıpır olduğunu, yerinde durmadığını hatırladıkça, yaşamını devrime adanmış bir komünistin pratikte resmen bir halk devriminin provasındayken ruh halini, heyecanını görmek çok güzeldi.

2013 Eylül'dü yoldaşlardan biri operasyonlardan sonra tutuklanmış, çalışmayı yürüten bazı yoldaşlar da işe girmek zorunda oldukları için çalışmalar istemeden de olsa biraz aksamış, kurumu açmamız

zorlaşmıştı. Çünkü çoğumuz liseliydik ve okula ve dershaneye gitmek durumdaydık. Yine böylesi zorlu bir süreçte yoldaş çıkagelmış, işleri yoluna koymamıza yardımcı olmuş, her soruna bizle birlikte kafa yormuş ve kısa bir süre zarfında toparlanmamıza ciddi katkıda bulunmuştu.

Kuruma kim gelse, örgütlü bir yoldaş veya yeni tanıştığımız bir ilişki, fark etmiyor yoldaşın o insanlara saatlerini harcadığını, ideolojik-politik tartışmalar yürüttüğünü, kafamıza bir şeyler sokmaya çalıştığını hatırlıyorum. Bir konuyu veya bir olayı, bir şeyi nasıl yapabileceğimizi tüm ayrıntılarıyla anlatmaktan hiç çekinmez, hiç sıkılmazdı. Kuruma ne zaman gitsen, yoldaşın işi yoksa bir yerde kitap okuduğu, yazı yazdığı veya haberleri takip ettiğini görüyordum. Kendime "insan hiç mi sıkılmaz ya" diye sorduğum da olmadı değil. Tabii, bilinç durumumuz, devrimci mücadelenin tam olarak yaşamımızın merkezine henüz oturmamış olması bunu garipsememize sebep oluyordu.

Seneler geçtikçe çok daha iyi anlıyorum, idealleri için saatlerini sürekli devrime ayarlamış, tepeden tırnağa devrim olmuş Vefa yoldaşın neden en önemli şeylerden birinin dönüp dolaşıp "ideolojinin kavranması, bilimsel sosyalizmin özümsemesi" dediğini daha iyi kavıyorum. Elbette bununla sınırlı değildi, devrimci eylemin, cüretin, cesaretin de bir yerde durduğunu Denizleri, Sinanları anlatarak örneklerdi.

Bu 9 yıllık süre zarfında küçük-burjuva hayat felsefesiyle, yaşam anlayışıyla devrimci hareketin saflarında tutunmaya

çalışanların nasıl birer birer dökülüp gittiğini, çok konuşup az iş yapanların neden bu sert savaşta yerinin olmadığını daha iyi görebiliyorum. Vefa yoldaşın dönüp dolaşıp bizlerle yaptığı politik tartışmaları, Leninistlerin politik yaklaşımlarını anlattığı dersleri, felsefe tartışmalarının, devrimci kültür üzerine sohbetlerinin ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum.

Tabii, yoldaşın hep bir yönünden bahseder gibi oldum, eylemde, çalışmalarda, toplantılarda ciddi, sert görünse de bir çocuk kadar gülmeyi seviyordu, yayın kurulu toplantılarında, dergide, sanat merkezinde ne çok gülerdik, ne güzel şakalar, espirilerle keyifli geçirdi zamanımızı. Ne de çok gur sesinle eylemlerde sloganlar atar, şarkılar söylerdin bize. Söylenecek belki çok daha şey var ama, aslında bugünden geriye dönüp baktığımızda Vefa yoldaşın kolektifimizde ve dışarıda binlerce insanın yaşamına dokunduğu, emekçi evlerine konuk olduğu, çok sayıda genç insanla sohbet edip, görüşlerimizi anlattığını görebiliyorum.

Devrimin güncelliğini bir proleter devrimciye göre öyle iyi anlattı ki, açığıca yoldaş saatlerce dinleyebilirdiniz. Özellikle yaşamlarımızı dokunduğun, yaşamımızın bir anlamı olması gerektiğini söylediğin o sözler, belleğimden hiçbir zaman çıkmayacak.

İyi ki seni tanımışım ve senle yoldaş olma onuruna kavuşmuşum. Seni çok özleyeceğiz. Yanımızdasın!

Bir Genç Yoldaşın

Editör

TOPLUMSAL PATLAMANNIN EŞİĞİNDEYİZ!

Baş tarafı 1. sayfada

Kendilerine yönelik baskı, saldırı ve cinayetler sebebiyle sürekli istim üzerinde olan, sık sık sokaklara çıkan kadınları adeta çileden çıkarmak istercesine İstanbul Sözleşmesi'nin askıya alınması; mutad hale gelen "şafak operasyonları" ile her türden muhalifin gözaltına alınması; Newroz kutlamalarına pek çok yerde saldırılar yapılması... Bunlar sadece son birkaç günün olaylarının bir kısmı. Burjuva cephedeki kaotik ortamı, görevden almaları, göreve atmaları, ağızlarında salya köpük yükselen tehditleri vb. saymıyoruz bile. Sadece şu birkaç günün kabataslak görünümü bile, nasıl olağanüstü bir dönemin içinde olduğumuzu göstermeye yeter.

Olağan mantık, hadi liberal mızımızların ve sosyal reformistlerin kullanmayı sevdiği kavramla söyleyelim, "devlet aklı", biriken basıncın patlamaya yol açmaması için "hava delikleri" açmayı önerir. Dünyanın pek çok yerinde burjuva yönetimler böyle davranır. Hareketi absorbe edebilecekleri seviyede tutabilmek için toplumda biriken öfkenin bir kısmını çeşitli yöntemlerle boşaltırlar. Ama dinci faşist iktidar tersini yapıyor. Bu "mantıksızlık", bu "aklını yitirme hali" şartırtıcı gelebilir çocuklarına. Tabii o "çokları", politik adımların gerçek hayatta değil de masa başı planlarla atıldığına inandığı için...

Her önel yönelim, planlama, politik adım... kendini kuşatan toplumsal atmosferin, nesnel sı-

nıflar savaşımının baskısı altında gerçekleşir. Önel niyetler, istekler, planlar, ancak bu nesnellikle çakıştığı/örtüştüğü oranda bir toplumsal etken haline gelir, bir güç olarak siyaset sahnesine çıkar. Bu genel/nesnel eğilimin dışında, yahut onat ters önel yönelimler, kişi veya grubun toplumsal ilişkiler ağındaki "özgül ağırlığı" ne olursa olsun, sonuçsuz kalır. Ağırlığı oranında bu nesnellige etki eder, onu "bozar", "büker"... ama nesnellige ters ise, sonuç değişmez.

Dinci faşist iktidarın bu gözü karartmış saldırganlığının burjuva siyasasında böylesine etkin ve belirleyici olması, tam da bu çerçevede gerçekleşmektedir. Toplumun derinliklerinde güçlü bir kalkışma mayalanırken, sermaye sınıfı kanlı bir diktatörlükten başka neye güvenebilir ki!

Burjuva egemenlik tüm dünyada derin bunalım içinde. Varlık yokluk savaşı veriyor. Siyasal yazında sık sık karşımıza çıkan "otoriterleşme eğilimi", bu derin bunalımın, bu çöküş sürecinin doğrudan sonucu. Her kriz ve bunalım dönemi, sınıfsal kutuplaşmanın uç noktaya varmasına yol açar. Bunalımdan çıkış, ya emeğin çıkarları doğrultusunda eski toplumsal yapının yıkılıp aşılması ile olur, ya da emeğin toplumsal hareketinin yoğun ve kanlı saldırılarıyla geriletilmesi ile. Hemen tüm büyük bunalım dönemlerinin evrensel kuralıdır bu.

Belli başlı tüm kapitalist ülkelerin burjuva yönetimleri, birbiri ardı sıra baskıcı, saldırgan bir

yönelime giriyor. Daha düne kadar "demokrasi, insan hakları" sakızını çiğneyen ülkeler, bir anda en vahşi saldırganlığa imza atıyor. Kimi Avrupa ülkelerinde bu "ani" sertleşme, pek çok sosyalist çevreyi şaşkına çeviriyor. "Türkiyelileşme" kavramı, (Erdoğan ve dinci faşist iktidarın uygulamalarının örnek alınması anlamında) belirli bir yaygınlık kazanıyor.

Krizlerle devrimler arasında Marx ve Engels'in 160 yıl önce kurdukları teorik bağı bir türlü hatırlamak istemeyenler, bunalımlar sürecini daima tek yönlü bir süreç olarak ele alır ve "otoriterleşme eğilimleri" üzerine yazıp çizmekle yetinirler. Oysa süreç iki karşıt kutbu barındırır ve devrimci Marksistler için kriz/bunalım dönemleri proleter devrimin alabildiğine güncelleştiği dönemlerdir. Tüm bunlar, işin abecesi olan evrensel özelliklerdir.

Sonuçta bu kriz/bunalım döneminin ortak özelliği olarak tüm kapitalist dünyada sınıflar savaşı sertleşiyor. Burjuva yönetimler, istisnasız hemen hepsi, kendi ülkelerinin tarihsel koşullarına bağlı bir hız ve derinlikte, baskıcı ve saldırgan bir yönelime giriyorlar. Her türlü uzlaşmacı politika, bizzat nesnel yaşam tarafından geçersizleştiriliyor.

Yoğun baskı ve saldırı politikası, birbirine karşı, çelişik iki güncel duruma yol açıyor. Birincisi, toplumsal hareketi durdurmak ve geriletme adına uygulanan baskı ne kadar yoğunlaşırsa,

toplumda biriken öfke ve kızgınlık o denli sıkışır. Toplum, önü alınmaz bir şekilde büyük kalkışmalara, ayaklanmalara doğru yol alır. Artık küresel evrensel bir özellik haline alan bu durum, dinci faşizm koşullarındaki Türkiye'de çok belirgin olarak öne çıkmakta.

İkinci olarak, bu yoğun baskı ve saldırı dalgası, "genel bahane" haline dönüşemeyen her "lokal" olayda denetimsiz küçük/sınırlı patlamalara yol açma potansiyeline sahiptir. Esneme politikaları ile toplumsal basıncın bir kısmını boşaltmayan burjuva yönetim, bu "basıncı düşürme" işini, denetimsiz küçük ve sınırlı patlamalarla sağlamış olur. Her hal ve şartta sermaye açısından karar ve yönelim nettir: Birleşik devrimin ezilmesi!

Dinci faşist iktidar, farklı dinamiklere sahip, farklı taleplerle harekete geçen değişik toplumsal kesimlere dönük saldırılarıyla, toplumsal ayaklanma güçlerinin bir bütün halinde harekete geçmesine engel olmak gibi bir amaç güdüyor. Bu hamlenin boşa çıkarılması için, toplumsal ayaklanma güçlerinin her alanda birleşik hareketinin örülmesi hayati öneme sahip.

Birleşik devrim güçlerinin devrimci odak yaratma görevi her geçen gün daha yakıcı bir hale geliyor. Bunu başardığımız oranda dinci faşizmin yoğunlaşan saldırıları topyekun ayaklanmayı güçlendirmekten başka bir sonuç doğurmayacak. Sonucu birleşik mücadele belirleyecek.

Minneapolis'ten Filipinler'e:

ABD Destekli 'Ölüm Mangalarını' Durdurun!

İrkçi ve Siyasal Baskılara Karşı Ulusal İttifak Eylem Günü'nün bir parçası olarak 7 Mart'ta Baltimore'da düzenlenen "George Floyd için Adalet" mitinginde, Malaya Hareketi'nden (Baltimore) Andrew Concon'un konuşmasıdır:

"Bugün Malaya Hareketi'ni (Baltimore) temsil ediyorum, ancak bugün size bireysel olarak hitap ediyorum. Burada toplananların nasıl hissettiğini bilmiyorum, ama umarım Derek Chauvin adlı katil polis zindanda çürür. Umarım o hapishanedeki her insan, her tutuklu, onun bir katil polis olduğunu bilir. Ve bundan sonra oradaki tutsakların ona ne yapmaya karar vereceklerine dair bir şey demek istemiyorum. Ama umarım o katil hapistede çürür."

Bu durumun, bu kadar önemli olmasının nedeni, sadece Minnesota için değil, tüm Birleşik Devletler için tarihi bir an olmasıdır. İlk defa bir Minnesota polisi birini öldürmekten mahkeme kararına çıkarılıyor. Bu Minnesota'da bir emsal oluşturacak. Bu yüzden ABD'nin her yerinde dayanışma eylemleri düzenliyoruz çünkü lanet olasıca yasaların ilk defa da olsa Derek Chauvin adlı katile karşı uygulanmasını istiyoruz.

Çünkü bu tarihi emsali yaratamazsak, bu katil yaptıklarıyla ABD'nin dört bir yanındaki polislere bir mesaj gönderecek ve şöyle diyecek: "Birini kamera önünde, güpegündüz öldürebilirsin ve bundan kaçamıyorsun." Ve bu, istedikleri her şeyi yapabileceklerini ve bunun için bir an bile acı çekmeyeceklerini bildikleri polis cezasızlığı kültürünü inşa edecek. Belki idari izne çıkarlar, ama bu onlar için bir tatildir.

Yine bugün dünyanın bir diğer tarafında, Filipinler'de bir Kanlı Pazar daha yaşandı. Soğukkanlı-

lıkla öldürülen dokuz devrimciden söz ediyoruz. Bu katliam, Filipinler Devlet Başkanı Duterte'nin şu sözleri söylemesinden hemen iki gün sonra gerçekleşti: 'Hepsini öldürün. Bunun için hapse girerim. Benim için sorun değil.'

Bunu gündeme getiriyorum, çünkü ABD'nin Filipinler'deki ölüm mangalarını finanse ettiği bir savaş makinesi var. Bizim pankartlarımızda 'İş Ve Eğitim İçin Para, Duterte'nin Ölüm Mangaları İçin Değil' yazıyor. Ödediğimiz vergiler sadece ABD polisini değil, dünya polisini de finanse ediyor. Filipinler'deki ölüm mangalarını finanse ediyorlar, her gün Filistin halkına gaddarca davranan İsraili ölüm mangalarını finanse ediyorlar, Honduras'taki ölüm mangalarını finanse ediyorlar, Suudi Arabistan'ın Yemen'e bomba atmasını finanse ediyorlar.

Bu nedenle, ABD'de polisin toplum tarafından kontrol edilmesi talebini yükseltirken, aynı zamanda dünya polisini de o ülkelerin halkları tarafından kontrol edilmesini talep etmeliyiz. Pentagon'u yok edin, her ABD askeri üssünü kapatın, denizasırlı ölüm mangalarını finanse etmeyi bırakın. Ve Derek Chauvin'in hapistede çürümeye izin verin!"

Not: Workers World sitesinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

Halide Cerrar'a Hapis

FHKC liderlerinden ve Filistin Yasama Konseyi (PLC) temsilcilerinden Halide Cerrar'a 2 yıl hapis cezası verildi. Ekim 2019'dan bu yana İsrail zindanlarında "idari tutuklu" olarak bulunan Halide Cerrar, verilen bu ceza ile Mayıs 2021 Filistin genel seçimi sırasında tutuklu olacak.

Cezanın gerekçesi "şiddeti kışkırtması" ve yasadışı örgüt üyesi olması... "Önlem" için "idari tutuklu" olarak zaten zindanda olan Halide Cerrar'ın durumu, bu dava ile yasal kılıfa büründürülmüş oldu.

Halide Cerrar, 2015'ten bu yana iki defa daha "idari tutukluluk" kararı ile toplamda 33 ay İsrail zindanlarında tutulmuştu.

Erteleme Değil İptal

Devrimci Öğrenci Birliği'nden liseli öğrenciler "Erteleme Değil İptal İstiyoruz" diyerek İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde 26 Mart günü bir basın açıklaması yaptılar.

"Online eğitimin niteliksizliğine, fırsat eşitsizliğine, 12.sınıfa giden öğrencilerin sağlıklarını yüz yüze sınava zorlayarak ikinci kez tehlikeye atmasına karşı, sınavların ertelenmesine karşı" yaptıklarını söyledikleri açıklamada öğrenciler taleplerini şöyle sıraladılar:

- Sınavların iptal olması
- Okulların gerçekten pandemi kurallarına uygun hale getirilene kadar yüz yüze eğitimin olmaması.
- Online eğitim sürecinin daha nitelikli hale gelmesi.
- Sürecin iyi yönetilememesi dolayısıyla hiçbir sıra arkadaşımızın sınıfta kalmaması
- Öğrencilere bilgisayar, tablet, internet gibi gerekli materyallerin sağlanması.

Devrimci Öğrenciler talepleri yerine getirilene dek sokaklarda, meydanlarda, alanlarda seslerini duymaya devam edeceklerini duyurdular.

Bolivya'da "Adalet"

22 Mart'ta çeşitli toplumsal hareketlerin ve sendikaların üyeleri ile binlerce Bolivyalı, ülkenin dokuz bölümünün dokuz başkentinde sokaklara çıktı. Bolivyalılar, Sacaba ve Senkata katliamları ile "fiili cumhurbaşkanı" Jeanine Áñez yönetimi altında darbecilerin işlediği sayısız insan hakları ihlali karşı adalet talep etmek için büyük yürüyüşler yaptı. Halk, Kasım 2019 darbesinden sonra seçilmiş cumhurbaşkanı Evo Morales'e karşı işlenen suçların tüm sorumlularının cezalandırılmasını da talep etti.

Bolivya yerli halkları dans edip şarkılar söyleyerek, Wiphala bayraklarını sallayarak, Başkan Luis Arce hükümetine de desteklerini sundu. Halk, Áñez ve eski bakanlarının tutuklamalarının "siyasal zulüm veya intikam eylemleri" değil adaletin bir parçası olduğunu söylüyor.

Jeanine Áñez, eski Adalet Bakanı

Álvaro Coimbra ve eski Enerji Bakanı Rodrigo Guzmán darbeye karıştıkları için 13 Mart'ta tutuklanmış, 14 Mart'ta da kaçma risklerinin yüksek olduğunu ve özgür kalırlarsa önemli tanıkları etkileyebileceklerini göz önünde bulundurarak, 4 aylık önleyici gözaltı kararı vermişti. 20 Mart'ta, La Paz Daire Mahkemesi İkinci Ceza Dairesi de bu süreyi 6 aya çıkarmıştı. 15 Mart'ta da iki eski hükümet yetkilisi daha tutuklandı. Ve 16 Mart'tan sonra bu tutuklamaları protesto etmek için karşı-devrimciler eylemler yapmaya başladı.

Kasım 2019'dan sonra 36 kişi ölmüş, 804 kişi yaralanmış, binlerce kişi gözaltına alınmış, yüzlerce taciz edilip, kaçırılmış, işkence görmüştü.

Emperyalist destekli karşı-devrim-

cilerin eylemlerine karşı, 19 Mart günü Bolivya'daki taban örgütlerinin ulusal bir ittifakı olan Birlik Paktı bir eylem çağrısı yaptı ve ülkedeki 6 işçi, köylü ve kadın örgütlenmesi çağrıyla destek vererek 22 Mart günü sokaklara çıktı. Halk karşı devrimcilerin protestolarını ve savcılık tarafından yürütülen soruşturmaları reddetmelerini ve Sosyalizme

Doğru Hareketin (MAS) mevcut hükümetini istikrarsızlaştırma girişimlerini kınadılar.

Konfederasyon liderleri "Demokrasiyi yeniden kurmak için o kadar çok kardeş kaybedildi ki, onlar için adalet istiyoruz" derken, Amerikan Devletleri Örgütü'nün (OAS) Bolivya'nın içişlerine müdahalesini de reddetti

İSTANBUL SÖZLEŞMESİ

Taylan Işık

Tam açılımı, "Kadınlara Yönelik Şiddet ve Ev İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadele Hakkındaki Avrupa Konseyi Sözleşmesi" olan fakat daha çok kısa adıyla zikredilen "İstanbul Sözleşmesi"nden dinci faşist iktidarın tek taraflı çıkma kararı, dinci faşist iktidarın son saldırılarından biri oldu.

Kadınlar, dinci faşist iktidarın bu saldırısına sokakta yanıt verdiler. On binlerce kadın, anında sokaklara çıkarak dinci faşist iktidarın bu kararını protesto ettiler. Gerici faşist partiler dahil, toplumun geniş bir kesimi bu saldırıya karşı "İstanbul Sözleşmesi"ni savunma pozisyonuna girdi. Hedef, bu sözleşmeden çıkılma kararını geri aldırma.

Öncelikle şunun altını çizmekte yarar var: Burjuva egemenlik altında tüm hak ve özgürlükler sahtedir, iki yüzlüdür, kitleleri aldatmanın birer aracıdır. "İstanbul Sözleşmesi" de aynı karaktere sahiptir. Bu sözleşmenin imzaya açıldığı 2011 Mayıs'ından bugüne neredeyse on yıl; yürürlüğe girdiği 2014 yılından bugüne yedi yıl gibi uzun bir zaman geçmesine rağmen, bu süreçte kadınlar üzerindeki baskı ve zulüm azalmak bir yana sistemli biçimde arttı. Kadınların katledilmesi, dinci faşist iktidarın doğrudan veya dolaylı onayı, teşviki, desteği ile katlanarak sürdü.

Bir kez daha görmüş bulunuyoruz

ki, tek başlarına ele alındıklarında kitleleri aldatmakta burjuvazinin kullanacağı hiçbir "demokratik" hak ya da talep yoktur. Birincisi bu. İkincisi, "İstanbul Sözleşmesi" örneği, tekelleri sermaye sınıfı egemenliği altında hiçbir demokratik hak ve özgürlüğün güvence altında olamayacağı canlı biçimde göstermiştir; elbette görmek ve öğrenmek isteyene... Üçüncüsü, bu "hak ve özgürlüklerin" burjuva iktidarlar tarafından nasıl sahte, iki yüzlü ve toplumu aldatma aracı olarak kullanıldığını, sözleşmenin resmen yürürlükte olduğu yıllar boyunca kadınların katledilmesinin artan biçimde sürmesinden, kadınları köle, erkeğin "malı" gören anlayışın devlet katında muteber hale getirilmesinden gördük. Liste uzatılabilir ama bu kadarı yeter.

Bu kadarı bize şunu göstermeye ve öğretmeye yetiyor: İktidar dışında her şey hiçbir şeydir. Politik iktidar ve onunla birlikte ekonomik iktidar bir devrimle emekçi sınıflar tarafından ele geçirilmeden; başka bir ifadeyle, halk iktidarı, emeğin iktidarı kurulmadan hiçbir "hak ve özgürlük" ne gerçek anlamda olabilir ne de güvence altına alınabilir. "İstanbul Sözleşmesi"nden çıkılması örneğinde görüldüğü gibi, faşist iktidarın "çıkıtm" demesiyle o çok umut bağlanan sözleşme bir anda çöpe atılır.

Ne yapmalı?

Aslında bu sorunun yanıtını kendi yönümüzden vermiş bulunuyoruz: Yapılması gereken şey, kadınların dinci faşist iktidara yönelik kin ve öfkelerini "İstanbul Sözleşmesi"ne geri dönülmesi için değil, dinci faşist iktidarı toplumsal dayanaklarıyla yıkacak bir devrime yöneltmektir. Hedef, devrim ve iktidar olmalıdır.

Bu noktada iki soru sorulabilir. Birincisi, peki, kadınların "sözleşmenin geri getirilmesi için yaptıkları eylemlere kayıtsız mı kalınmalı? İkincisi, devrim ve iktidar hedefi doğru mu?

Birincisinden başlayalım. Bir devrimci, sınıf bilinçli bir işçi, devrimci bir kadın, devrimci bir genç elbette dinci faşist iktidara karşı sokağa dökülen kadınların mücadelesine kayıtsız kalamaz. Tam tersine böyle bir mücadelenin tam ortasında yer almak onun temel, ertelenmez görevidir. Fakat bir devrimci, bu eylemlere kadınların politik aldanmasına yol açacak slogan ve taleplerle değil, onlara gerçeği, gerçek kurtuluş yolunu gösteren slogan ve taleplerle katılır. Propaganda ve ajitasyonun temelinde kadınları gerçek, tam ve kesin kurtuluşa götüreceği sloganları yerleştirerek bu eylemlerde yer alır.

Örneğin, "İstanbul Sözleşmesi Yasatır" sloganı, kadınların politik aldanmasına yol açan, yalan, yanlış bir

slogandır. Teorik mülahazaya da gerek yok. Bu sözleşmenin yürürlükte kaldığı yedi yıl boyunca kadınların katledilmesi, kölelik altında tutulması, sömürülmesi vb. azalmak bir yana artarak sürdü. Kadınlar yaşatacak, erkeklerle birlikte tam hak eşitliğini güvence altına alacak, her türlü sömürü ve kölelik zincirini kırarak tek güç emeğin iktidarındır, halk iktidarındır.

İkinci soruya gelirse... Evet, kadınların, kadınlarla birlikte tüm emekçi sınıfların, ezilen halkların, gençliğin gerçek, tam ve kesin kurtuluşlarının yolunu açacak bir devrim ve iktidar bugün mümkündür, gündeldir; hem de tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar...

Soyut değil, somut olgulara dayanan bir düşüncedir bu. Bugün, dinci faşist iktidarın derin bir bunalım içinde olduğu, toplumu yönetemediği, ekonomik krizden çıkış yolu bulamadığı gibi yaşamsal tespitleri yapmak artık sıradanlaştı. Kime sorsanız, sokaktaki insan dahil, bu konuda hemfikir.

Sadece dinci faşist iktidar değil, onunla birlikte ve esas olarak, tekelleri sermaye sınıfı egemenliği çöküşü içinde. Ekonomik bunalımın derinliği artık "uzman tahlilleri"ne gerek kalmayacak derecede, ayan beyan ortada. Döviz krizinden söz etmiyoruz. Çünkü herkesin krizin nedeni olarak görüp gösterdiği döviz krizi esasından bir neden değil, bir

sonuçtur. Krizin içinde olan tekelleri kapitalist ekonominin kendisidir. Üstelik bunalım kalıcı ve yapısal bunalımın sonucudur. Bunu sadece dinci faşist iktidara ve onun başının uyguladığı politikalara bağlamak da bir o kadar yanlıştır. Türkiye tekelleri kapitalist düzeni, 70'li yıllardan bu yana yakasını krizlerden kurtaramamıştır ve kurtaramayacaktır da.

"Ekonomik bunalım ne kadar keskinse devrim de o kadar keskindir." Marx'ın bu sözü şimdi yaşamda, sınıf savaşımın ortasında doğrulanıyor. Dinci faşist iktidarın son saldırıları, tüm yetkileri tek merkezde toplama hamleleri, işte bu devrimi önleme, emekçi sınıfların ve Kürt halkının tam ve kesin kurtuluş savaşlarını ezme planlarının sonucudur.

Dinci faşist iktidarın "İstanbul Sözleşmesi"yle sınırlı kalmayan, HDP'nin kapatılması girişimi, Gergelioğlu'nun vekillikinin düşürülmesi, Kürt halkı üzerinde kesintisiz operasyon sürdürmesi tekelleri sermaye egemenliğini, dinci faşizmi ayakta tutma girişimleridir.

Sadece gelişmeler, devrimin güncelliğini ve iktidarın toplumsal devrim güçleri tarafından ele geçirilmesinin mümkün olduğunu göstermeye yeter.

Kadınların gerçek, tam ve kesin kurtuluşları devrim ve iktidar mücadelesiyle mümkün olacak.

Unutmuyoruz, Affetmiyoruz

Öğrenci gençlik, İstanbul Üniversitesi önünde Beyazıt ve Halepçe katliamlarında yaşamını yitirenleri anı. Beyazıt Katliamı'nın yaşandığı yer olan Eczacılık Fakültesi önünde yapılan basın açıklamasında "16 Mart Katliamını Unutmuyoruz, Affetmiyoruz", "16 Mart Beyazıt Halepçe Unutturmuyacağız Affetmeyeceğiz" pankartları açıldı.

Anma, katledilenler için saygı duruşu ile başladı. 16 Mart 1978 günü Eczacılık Fakültesi önünde 7 öğrencinin yaşamını yitirdiği ve 41 kişinin yaralandığı Beyazıt Katliamı ile 16 Mart 1988'de Irak'ta Kürt halkına "Enfal Operasyonu" adıyla düzenlenen kimyasal saldırılarda katledilen binler anıldı.

İstanbul Üniversitesi Öğrenci Dayanışması'ndan Hivda Selen öğrenciler adına konuşma yaptı ve katliamcı ve işkencecileri iyi tanıdıklarını söyledi. Tüm bu yaşanan katliamların tam karşısında olduklarını söyleyerek "Safimiz, katliamlarla diz çöktüremedikleri 78 öğrenci hareketinin, Kürt halkının safıdır. Bizler bu katliamları unutmuyoruz, affetmiyoruz" dedi.

Beyazıt katliamı tanıklarından 78'li Girişimi Üyesi Yunus Bircan da öğrencilerin politik mücadelesinin engellenemeyeceğini vurgulayarak "Bunca baskıya ve zora rağmen öğrencilerin bir araya gelmesi iktidarların sarıyor. Devrimci gençliğin bir araya gelmesi böyle bir dönemde onur vericidir. Bizler de sonuna dek bu mücadelenin destekçisiyiz. Hepimiz aynı yaşıyoruz, sıra arkadaşlarımızın katledildiği yaşıyoruz. Adaletin ve gerçeğin peşinde olacağız" dedi.

Yunus Bircan, "1988'de Saddam yönetimi kadın, çocuk, genç, yaşlı demeden 5 bin Kürdü katletti. Buna rağmen Kürt halkının mücadelesi engellenemedi. Kendisi katliamcı olarak yok oldu. Ancak koca bir halk orada duruyor" dedi.

Anma, konuşmalar ve sloganlarla sona erdi.

Boğaziçi'nde "Gökkuşluğu" Saldırısı Ve Eylemler

Boğaziçi Üniversitesi'ne rektör atanan Melih Bulu'ya karşı protestolar sonucu tutuklanan 3 öğrenci için öğrenciler ders boykotu başlatmışlardı. Öğrenciler, "Arkadaşlarımız yoksa biz de yokuz" şiarıyla Güney Kampüs Meydanı'nda eylem, etkinlik ve paneller düzenliyor.

25 Mart günü de, ilk eylemler başladığında Güney Kampüs kapısı üzerinde gökkuşluğu flama açan öğrenciye açılan disiplin soruşturmasına karşı yürüyüş vardı. Sonrasında surlarındaki gökkuşluğu bayrağı ile Kuzey Kampüsüne geçmek isteyen LGBTI+ 4 öğrenci polis tarafından durduruldu. Önce GBT yapılabileceği söylendi, sonra gözaltına alındı. Haberi alan Güney Kampüs Meydanı'ndaki öğrenciler arkadaşlarının bırakılması için Kuzey Kampüse doğru yürüdü. Polise "Ar-

kadaşlarımızı verin" diyen öğrencilere polis dağılırlarsa serbest bırakacaklarını söylediler. Ancak öğrenciler arkadaşlarını bırakmamakta kararlı olunca yeniden saldıran polis 8 öğrenciyi daha darp ederek gözaltına aldı.

Önce hastaneye, ardından Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen 12 öğrencinin, 2911 sa-

Boğaziçi Eylemleri Tam Gaz!

25 Mart Perşembe günü gözaltına alınan, aralarında birçok BGM üyesi 24 kişi de adliyeye getirilmiş, dışarda destek için toplanan ve basın açıklaması yapmak isteyen Boğaziçililere polis saldırmıştı. Saldırıda 50'yi aşkın öğrenci gözaltına alınırken, Perşembe günü gözaltına alınan öğrencilerin hepsi akşam saatlerinde adli kontrol şartıyla serbest bırakılmıştı.

Çağlayan Adliyesi önünde gözaltına alınanların 47'si Cumartesi sabaha karşı serbest bırakılırken, 6 kişi hakkında savcılık gözaltı kararı vermişti. 27 Mart Cumartesi günü savcılığa çıkarılan 6 kişinin 4'ü tutuklama 2'si adli kontrol şartı ile mahkemeye sevk edilirken, 6 arkadaşımız da haftada bir imza ve yurt dışı çıkış yasağı şartı ile serbest bırakıldı.

Yine Cumartesi günü Boğaziçililer ve dostları toplamda 76 kişinin gözaltına alındığı 3 günlük sürece dair "Yılmadık, Korkmadık, Vazgeçmiyoruz, Biz kazanacağız" demek için Kadıköy'de bir araya geldiler.

Açıklamadan önce, son günlerde gözaltına alınıp serbest bırakılan öğrencilere söz verildi. Sözü alan öğrencilerin coşkusunun kitleyle karşılıklı etkileşimi içerisinde gözaltında uygulanan işkencelere, başta LGBTI+'lar ve Kürt halkı olmak üzere toplumun tüm ezilenlerine dair vurgu yapıldı. İşçilerin, emekçilerin,

gençlerin ve kadınların diğer ezilen unsurlarla birlikte sürdürdüğü mücadeleyi sahiplendiklerini ve kendi mücadelelerinin de bu mücadelenin bir parçası olduğunu allem etmeden kalem etmeden, net bir biçimde ifade eden Boğaziçi öğrencilerinin açıklamalarında, bunların yanında haklılık ve meşruluk vurgusu da belirgindi. Daha sonrasında ise basın açıklamasına geçildi.

Boğaziçi Dayanışması son süreçte okula ve arkadaşlarına, öğrenci dayanışmasını büyüten herkese yönelik baskı ve saldırı sürecini hatırlatarak başlayan açıklama "Sonrasında bu keyfi gözaltına karşı çıkan ve arkadaşlarımızı serbest bırakan diyen onlarca arkadaşımız daha işkenceyle gözaltına alındı. Buradan bir kere daha haykırıyoruz: Biz 83 gündür yan yana gelmekten, haksızlığa ve ayrımcılığa karşı çıkmaktan vazgeçmedik, vazgeçmeyeceğiz. Biz biliyoruz ki; kendi meşruiyet krizini örtmek isteyen mukteditler, demokratik taleplerimizi gerçekleştirmek şöyle dursun, iktidarda bir gün daha kalmak üzere eylemlerimize bütün baskı ve zor aygıtlarıyla saldırmaya devam edecek. Ama özgürlüğü onlar bize vermeyecek, biz alacağız!

Keyfi bir şekilde gözaltına alınmadığımız, tacize, tecavüze uğramadığımız sokaklar istiyoruz. Vermeyecekler, alacağız! LGBTI+'ların, kadınların eşit

yılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununa muhalefet suçlamasıyla savcılığa çıkarılacağı söylendi.

Polis saldırısı ile Kuzey Kampüs'e sürülen öğrenciler burada Sesli Kütüphane'yi işgal ederek, arkadaşları bırakılana kadar kampüsü terk etmeyeceklerini duyurdular.

Boğaziçi'nde eylemdeki arkadaşlarıyla dayanışma için öğrenciler Kadıköy'de Süreyya Operası önünde toplanarak bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamanın ardından Kuzey Kampüs'e giderek arkadaşlarına destek vermek isteyen öğrenciler Bebek Sahil'de polis ablukasına alındı ve GBT yapıldı. Bir süre burada bekletilen öğrenciler de darp edilerek gözaltına alındılar. Burada da 7'si BGM'den 11 öğrenci gözaltına alındı.

Gözaltındaki öğrencilerin Çağlayan Adliyesi'ne çıkarıldığı gün destek eylemi yapan öğrencilere saldırdı polis. 52 öğrenci de burada gözaltına alındı.

ve özgürce yaşadıkları bir ülke istiyoruz. Vermeyecekler, alacağız!

Demokratik bir üniversite istiyoruz. Vermeyecekler, alacağız!" şeklinde devam etti.

Öğrenciler açıklamalarını "Hiçbir baskı ve zor aygıtı direnişimizi kırmaya yetmeyecek. Üniversitemize kayyum rektör atadınız, ilk günden itibaren gür bir sesle kayyumlarımızı tanımlıyoruz, özgür ve demokratik üniversite istiyoruz dedik. Boğaziçi Üniversitesi LGBTI+ kulübünü kapattınız; biz bulunduğumuz her alana gökkuşluğumuzun yedi rengini taşımaya devam ettik. Direnişimizi keyfi disiplin soruşturmaları, gözaltılar ve tutuklamalarla durdurabileceğinizi sandınız, biz her geçen gün daha kararlı bir şekilde taleplerimizi haykardık, haykırıyoruz.

Bizi sırf LGBTI+ düşmanlarının, kadın düşmanlarının oylarını kaybetmemek uğruna verdiği sözlerden dönenlerle karıştırmayın. Biz her zaman sözümüzde durduk, GERİSİNİ ONLAR DÜŞÜNSÜN!" diyerek sürdürürlerken; somut taleplerini de:

-Boğaziçi Direnişi sırasında gözaltına alınan, tutuklanan bütün arkadaşlarımız derhal serbest bırakılsın.

-LGBTI+'lara ve diğer hedef gösterilen bütün gruplara yönelik itibarsızlaştırma kampanyaları sona ersin!

-BULGBTI+ kulübü yeniden açılınsın!

-Başta Melih Bulu olmak üzere tüm kayyumlar istifa etsin!

-Üniversitelerde üniversitenin bütün bileşenlerinin katıldığı demokratik rektörlük seçimleri yapılsın!

-Okulumuzun içerisinde ve dışarısında süren polis ablukasına derhal son verilsin diye sınırlansın.

Eylemin coşkusu ve kitlenin ruhuyla da tutarlı olacak şekilde taleplerin okunmasının ardından "Bunları ve daha fazlasını söylemeye yüreğimiz yetiyor! DİRENiŞİMİZ KAZANACAK! BUNDAN SONRASI HEpİMİZDE!" diyen öğrenciler, kendilerinden sonra alanda yapılacak eylemler için eylemi sonlandırdılar.

Kadınların İstanbul Sözleşmesi İsyanı

Cumhurbaşkanı'nın gece yarısı aldığı kararlar İstanbul Sözleşmesi'nden çıkma kararına karşı bir çok şehirde binlerce kadın sokaklara çıktı, alanları doldurdu.

İstanbul Sözleşmesi'ni Uygula Kampanya Grubu'nun çağrısıyla kadın örgütleri 20 Mart günü İstanbul'da Kadıköy'de Beşiktaş İskele Meydanı'nda toplandı. Binlerce kadın, "Susmuyoruz, Korkmuyoruz İtaat Etmiyoruz", "Haklarımızdan, Hayatlarımızdan, İstanbul Sözleşmesi'nden Vazgeçmiyoruz" sloganlarını hep birlikte haykırdı.

Katledilen kadınların isimlerini okuyarak "Burada" diye haykıran kadınlar, 8 Mart'ta haykırıkları ve sonrasında gözaltına alınmalarına gerekçe gösterilen "Zıpla Zıpla Zıplamayan Tayyip'tir" sloganını tekrar hep birlikte zıplayarak attı.

"İstanbul Sözleşmesi Bizim, Vazgeçmiyoruz" pankartının açıldığı eylemde katledilen kadınların resimleri ve dövizler taşındı. Kadınlar eylem boyunca hep bir ağızdan "Kadın Cinayetleri Politikadır", "Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Trans Cinayetleri Politikadır", "Geceleri De Sokakları Da Meydanları Da Terk Etmiyoruz", "Vazgeçmiyoruz", "Asla Yalnız Yürümeceksin", "Jin Jiyan Azadi" sloganları atıldı.

Kampanya Grubu adına açıklamayı okuyan Tuğçe Canbolat, gece saatlerinde Cumhurbaşkanı kararı ile İstanbul Sözleşmesi'nden çıkarıldığını hatırlatarak, "Kadınlar hayır diyemesin, kadınlar şiddete ses çıkaramasın, kendi

hayatları hakkında karar almasını istiyorlar. Kadınları korumakla yükümlü olan devlet ise erkek devlet olduğunu bir kez daha gösterip kadınların haklarını, can güvenliğini hiçe sayıyor" dedi.

İktidarın, kadınların özgürleşmesinden korktuğunu vurgulayan Canbolat, "Kadınlar üstündeki egemenliklerini kaybetmemek için çırpınıyorlar. İstanbul Sözleşmesi'nden nefret ediyorlar, çünkü toplumsal cinsiyet eşitsizliği lafını dahi duymak istemiyorlar. Eşitsizliği doğallaştırmak, kadınları erkeklere tabi kılmak için fitrattan, adaletten dem vuruyorlar. Bizler ise biliyoruz ki eşitlik olmadan adalet olmaz. Kadınlara yönelik şiddeti önleyen, koruyan, kadınları güçlendirecek destek mekanizmalarını oluşturan ve faileri cezalandırma yükümlülüğü veren bir sözleşmeden çekilmek, devletin bu yükümlülüklerden kaçması anlamına gelir.

Nasıl Anlatacağız, Nasıl Unutacağız?

İzmir Kadın Meclisleri, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu ve Lise Kadın Meclisi İstanbul Sözleşmesi'nin iptalini Konak Kemeraltı girişinde protesto etti.

25 Mart günü yapılan eylemde "İstanbul Sözleşmesi Yaşatır", "Kararı Geri Çek Sözleşmeyi Uygula" sloganları atıldı. Serdar Dindar'ın katlettiği Ceyda Yüksel'in annesi Filiz Demiral eylemde yaptığı konuşmada "Ben şimdi kızımın mezarına gidip onun katilinden hesap sorulmayacağını nasıl anlatacayım" dedi.

Ayrılma aşamasında olduğu eşi Burak Kınacı tarafından 38 yerinden bıçaklanarak katledilmeye çalışılan, 15 gün yoğun bakımda kalarak şans eseri hayatta kalan Aycan Beystilense yaptığı konuşmada eşi tarafından sürekli darp edildiğini, bütün bu olayların karakolun yanındaki evlerinde gerçekleştiğini, devletin kendisini korumadığını söyleyerek alanda bulunan polislere

"Beni neden korumadınız" diye sordu.

Lise Kadın Meclisi adına konuşan Ada Yıldız "Bizler şiddetin yaşı yoksa mücadeleden de yaşı yoktur diyerek yola çıktık. Haklarımız için okullarda, meydanlarda mücadele ederken bir gecede İstanbul Sözleşmesinin tek bir kişinin kararıyla kaldırıldığını öğrendik. Kadınların can simidi olan İstanbul Sözleşmesi tek bir kişinin kararıyla kaldırılmaz. Karar geri çekilecek sözleşme uygulanacak. 1908'de kadınlar İngiltere'de oy hakları için mücadele ederken, bizler 2021 Türkiye'sinde ölüm kalım mücadelesi veriyoruz. Dün

Kadın cinayetlerine karşı, kadına yönelik şiddeti önlemek için sorumluluk almaya reddettiği anlamına gelir. Bu devletin kadınlara karşı olduğu anlamına gelir" dedi.

Sözleşmeden ayrılmanın faileri ve erkek şiddetini teşvik etmek anlamına geldiğine dikkat çeken Canbolat, "Bir imzayla uluslararası sözleşmeden ayrılmaya kalkmak ve ülkedeki tüm kadın ve LGBTI+'ların varlığına, haklarına açık saldırı demektir. Gece yarısı yapılan yasa değişiklikleri bizim için yeni değil. Ancak bir imzayla uluslararası sözleşmeden ayrılmaya kalkmak bu ülkedeki tüm kadın ve LGBTI+'ların varlığına, haklarına açık saldırı demektir. Bilinsin ki sonuna kadar mücadele edeceğiz, birleşeceğiz ve haklarımızı geri alacağız" diye konuştu.

İskeledeki eylemlerini sona erdiren kadınlar Kadıköy sokaklarında yürüyüşe geçti. Bahariye Caddesi üzerinden "İstanbul Sözleşmesi Yaşatır", "Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz" sloganları atarak Mehmet Ayvalıtaş Parkı'na yürüdü.

Kadınların büyük bir kısmı ara sokaklarda ilerlerken, PTT önünde etten duvar ören polis kadınların geçişini engelledi. Slogansız dağılması aksi halde saldırılacağı anonsu geçmeye başladı. Polisin özellikle LGBTI+'lara saldırgan bir tavırla iterek "Geçiş Yok!" demesi üzerine kadınlar tepki gösterdi. Bir süre tartışma ve arbede yaşandı. Kadınlar diğer sokaklardan sloganlarla yürüyüşe devam etti.

Mehmet Ayvalıtaş Parkı'nda eyleme devam eden kadınlar dağılırken polis saldırarak 5 kişiyi gözaltına aldı.

AKP kongresinde haklarımızı vicdanlarına teslim etmemizi istemişler. Biz yaşam haklarımızı nasıl onların vicdanlarına bırakacağız, soruyorum? Helin Palandöken'i, Gizem Canbulut'u, Duygu Delen'i, Şeyma Yıldız'ı, Emine Bulut'u, 'Anne lütfen ölme' çılgınlığını nasıl unutacağız?" dedi.

İktidara seslenen Yıldız "Eğer ülkeyi yönetenler illa bir şeyi iptal etmek istiyorlarsa okullarda gerçekleşen yüz yüze sınavları ertelemesinler iptal etsinler. Sınavları yüz yüze yaparak, sözleşmeyi feshederek milyonlarca insanın hayatını nasıl hiçe sayıyorsunuz? Bu hangi aklın ürünüdür? Siz neyi koruyor, neyi savunuyorsunuz? LGBTIQ+'lara yönelik yapılan ayrımcı politikalarından vazgeçsinler. Gökkuşluğu görünce paranoyalara kapılmasınlar. İstanbul Sözleşmesini etkin uygulansınlar" dedi.

Eylemde gözaltına alınan Boğaziçi öğrencilerine de selam yollandı ve eylem alkışlarla sona erdi

Kadınlar Öldürülmesin, İstanbul Sözleşmesi Yaşatır

Geçtiğimiz hafta Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile İstanbul Sözleşmesi'nden imzasını çeken iktidara karşı kadınlar sokakları terk etmiyor. Türkiye'nin dört bir yanında, her alanda, her sokakta "Kadınlar Öldürülmesin, İstanbul Sözleşmesi Yaşatır" diye haykırıyor.

Antakya Köprübaşı'nda İstanbul Sözleşmesi'nin feshine karşı kadınlar 27 Mart günü bir araya geldi. Eyleme basın açıklamasıyla başlandı.

Yapılan açıklamada İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmeyeceklerinden, karar geri çekilene kadar susmayacaklarından ve sokaklardan ayrılmayacaklarından bahsedildi. Ayrıca LGBTI+' bireylerin hakları, toplumsal cinsiyet eşitsizliği atılan sloganlarla vurgulandı.

Basın açıklamasının bitmesinin ardından kadınlar kavgayı büyütme amacıyla yıllardır toplantı, yürüyüşlerin yasak olduğu Antakya Saray Caddesi'ne sloganlar ve alkışlarla yürüyüşe geçti. Kadınların önu, bir süre sonra polislerce kesildi. Bir süre yaşanan tartışmaların ardından kadınlar yürümeye, sesini çıkarmaya devam etti.

Kadınlar Eğitim-Sen binasına kadar yürüyerek eylemi sonlandırdı.

Emekçi Kadınlar/Antakya

OJELİ TIRNAKLAR, RUJLU DUDAKLAR VE DEVRİM ŞARKILARI

Kenan Kızıl

Bir yıl boyunca pandemi her geçen gün daha da çok yoksul insanları kırıp geçerken, her geçen gün yoksulluk daha da çok dipsiz uçurumlara dönüşürken, her geçen gün, işçiler fabrikalarda ve iş yerlerinde birer, beşer, onar can verirken (Vestel'de ölen yirmi işçiyi düşünelim!); her geçen gün daha da çok insan işsiz kalırken ve her geçen gün daha da çok onurlu insan zindanlara tıkkılırken, küf tutmuş yüreğiyle asrın Dehakları, Adolf'ları emirlerindeki korkaklara aynı emirleri vermeye devam etti. Celladın amacı belli: umudu öldürmek ya da en azından yaralamak. Bunun için yapılacak şey basitti, öldürebilecek kadar çok öldürmek ve başkaldıran her başı ezmek, özellikle de kadınlarını... İşte bu yüzden bu tükenmişler ve bu korkaklar kadınları katlediyorlar.

Çünkü; "kadın olmanın fitratında var" bir erkek tarafından öldürülmek!.. en az üç çocuk yapmak!.. "hanım hanım yerini bil"mek!.. çocukken babası ve abisinden şiddet görmek. (Aslında süregelen bir işkencedir bu!) ve gençliğinde sevgilisinden ve yaşlandığında kocasından dayak yemek!.. kendi söküğünü dikmekten aciz asalakların "yurtğımı, söküğümü diken" diyen Japon atasözüne uygun yaşamak!.. Çünkü; "fitratında var" hep mutsuz olmak ya da fitratında yok hiç mutlu olmak!..

Çünkü; o, elmayı birlikte zıkkımlanmış olsak da cennetten onun yüzünden kovulduk!.. Çünkü; "Tanrı onu cezalandırdı; acular ve çığlıklar içinde doğum yapсын diye" her ne kadar o çocuğu birlikte yapmış olsak da. Yani yaptığımız her şeyi birlikte yapsak da tadını çıkarmak bize düştü, bedelini ödemekse kadınlara. Çünkü; "ilahi adalet" böyle bir şey!.. Çünkü, şeytan erkek ama nedense günahkar hep Lilith. Tıpkı bugün katillerin erkek, katledilenin kadın olması gibi!..

Ama gene de ve elbette ki, haşmetlimizin bir sözcüsünün de dillendirdiği gibi, "Aslında kadın cinayeti diye bir şey yoktur!" İşte bir örnek:

Evlirimiz; o "kutsal ailemiz" in o güvenli kalesi. Etrafını dört duvarla çevirip gizlediğimiz o büyük ikiyezülülümüz. Evlerimizin odalarında babalarımız annelerimizi ve kız kardeşlerimizi öldürdü ve hala öldürülüyor... Huzur dolu "aile ocağı" mızda tam bir dokunulmazlık ve güven içinde tüm o göstermelik burjuva yasalar eşliğinde sayısız kadın her gün işkence görüyor ve birer birer öldürülüyorlar. Katillerin cinsiyeti eril katledilenlerinse kadın... İşte, budur kanunla korunan ailemizin "birliği ve dirliği!"

Ama, gene de ve elbette ki, haşmetlimiz bir sözcüsünün de dediği gibi: "Aslında kadın cinayeti diye bir şey yok, medya böyle gösteriyor!" İşte, bir örnek daha.

Şehir dediğimiz şu koca organizmanın damarları, sokaklarımız. Işıklı tabelalarla ve renkli parke taşlarıyla, çeşit çeşit aydınlatma lambalarıyla, boyalı kaldırım taşlarıyla, fenerleriyle, süsüyle, püsüyle, yaldızlı aynalı ışıl ışıl sokaklarımızda rahatça, hiç mi hiç sakımsızdan öldürebiliriz; annemizi, kız kardeşimizi, eski sevilimizi, tanıdığımız bir kadını ya da hiç tanımadığımız bir kadını... Yalnız hakkını yemeyelim bu koca devletin, zira sokakları o kadar iyi aydınlatmış ki hiç biri karanlıkta kalmıyor bu cinayetlerin! Işıl ışıl parlayan bu sokaklardaki her kadın cinayeti herkesin göreceği bir aydınlıkta işlendi! Böylece yeni cellatlar nasıl öldüreceklerini ve kurbanlar da nasıl öldürüleceklerini öğrenmiş oldu.

Ama gene de ve elbette ki, haşmetlimizin bir sözcüsünün dediği gibi; "Kadın cinayeti diye bir şey yok. Medya böyle gösteriyor. Hem çok daha fazla erkek öldürüldü!" İşte sözün haklılığına dair bir başka örnek:

Bir filmde görsük; "senarist abartmış" deriz, fakat gerçekte oldu. Genç bir kadın bir evde bir erkek tarafından boğuldu ipele ve cansız bedeni, bir kurye ile uzaktaki bir eve götürüldü ve de haftalarca bu hiç fark edilmedi!.. Yani Dersim dağlarında bir tavşanın ayak izini gören devlet, yani koşup koşup komşularını ihbar eden onca muhbir; 8 Martlarda, 1 Mayısarda üç kişinin bir araya geldiği her yerde karşılarına dikilen onca panzer, polis, cop, tekme yumruk gaz bombası plastik mermi, kelepçe, savcı, hakim zindan; hapşirsak üç defa bizi fişleyen istihbarat hiç biri ama hiç biri bunu, katledilen kadınların cesetlerini taşıyan kuryeleri görmüyor!... Öldüren erkek, görmeyen sınıflı toplumun erkek egemen devleti. Peki sadece görmeyen mi?

Safliğim lüzumu yok. Bir yerde 65 günde 68 kadın (medya 67 dedi, haberler yayınlanırken ise 68 oldu!) öldürülüyorsa, bu tesadüf olamayacak kadar planlı bir politikanın sonucudur.

Neden? Çünkü; "Bir olunca doğrular bükülen başlar!" Ya da bir olup da, doğrulan başları kopartarak bir birinden, birer birer yeniden bükme için!

Peki ne olacak, böyle sürüp gidecek mi? Mesela insana benzeyen ama yaşayan hiçbir türle alakası olmayan şu şeyler, kadınlara nasıl işkenceler yaptıklarına dair görüntüleri internetten yayınlıyor, sonra da elini kolunu sallayarak içimizde dolaşmaya devam edecek mi? Evet, edecekler, hatta biz gereğini yapmazsak, sadece işkenceyle yetinmeyecek, öldürmeye de başlayacaklar. Kim durduracak bunları? 65 günde 68 ve son on, on beş yılda on ikibin kadının katledilmesine rağmen "kadın cinayeti yoktur" diyenler mi?

Ya da "Tuzun koktuğu yerdeyiz" demekle yetinen ve bıktırıcı bir teşhirlen hepimizin bildiğini tekrarlayan "muhafelet cephesi" mi? Bunun bir anlamı var mı, bu bir çözüm getiriyor mu? Hayır, bu bir çözüm getirmiyor. Biz çoktan geçtik "kıyamet değilse de bir şey kopmalı" evresini; şu an kıyametin kopması gerektiği andayız. Kimse umudunu yitirmesin ki o kıyamet kopacak!..

Hem neden yitirelim ki umudumuzu, şu sokaklara bir bakın. Orada umutsuzluk yok. Orada olan şey öfke, umut ve kararlılık. Orada bir olup da doğrulmuş başlardan ve bir olup da devleşen kalplerden oluşan, köpüklü derin dalgalarla bir okyanusçasına başkaldıran kadınlar var. Onca işkenceye, resmi kurumların terörüne, katledilmeye rağmen boyun eğmeyi reddeden kadınlara bir bakın; sonra dönüp bir daha bakın. Hatta bir şeye tekrar bakacaksanız, işte buna bakın.

Sadece kadınlar mı? Her fırsatta ve sürekli sokağa yönelen irili ufaklı eylemler yapan işçi ve emekçileri de asla unutmayın. Unutmayalım, çünkü bahsettiğimiz kıyametin "son düğünü" onlar çalacak!

Evet şimdi daha da umutlu olma zamanı; ama bu öylesine, herhangi bir umut değil. Bu dünyayı sarsacak olanın öyküsü olacak ve bu deprem ezileni, katledileni sömürüleni her zamankinden daha çok ayağa dikerken, o görkemli sarayları ve cam kuleleri yerle yeksan edecek. Şimdi bu umutla ilerleme zamanı. İlerleyelim ve hayal kuralım, hem de her şeye rağmen hayal kuralım. Her şeyi rağmen sokakları dolduran bunca savaştı kadını hayal edin onların devrim anında ve sonrasında yapacaklarını... Şüphesiz ki bizim birleşik devrimimiz, aynı zamanda büyük bir kadın devrimi de olacak; hem de dünyanın en güzel kadınlarının devrimi!..

Ve siz bay burjuvalar ve sizin ilk fırsatta üzerine sifonu çekeceğiniz şu dinci faşist partileriniz, siz şimdi kadınları belki zavallı birer kurban gibi göstermeye çalışıyorsunuz ya; fakat siz de biliyorsunuz ki, bu esasen açık bir başkaldırıdır. Büyük cesaretleriyle, ojeleriyle, renkli renkli kıyafetleriyle, boyalı saçlarıyla, sürmeleriyle, ama en çok da bilinci ve öfkesiyle, dudaklarında ruj, dillerinde devrim ve bakışlarında savaşımların kararlılığı! Bir sel gibi akıp giden, bir ateş gibi yakıp geçen bu başkaldırı, devrimimizin gücüne dairdir ve ona güç veriyor. Sizi zavallılar, siz bir de onları kurban mı seçtiniz. Onlardan birinin kalbine ve bilincine dayanabilecek bir sunak taşı daha icat edilemedi.

Ve arada bir de olsa umuduna gölge düşenler, arada bir de olsa morali bozulanlar, üzülenler, acı çekenler, sokaklara bakın, 8 Martlara bakın bakın ve görün bu devrimin ne kadar güzel bir devrim olacağını.

Ayrıca, tuzun koktuğu falan da yok. Kokan şey burjuva yaşam biçimi ve kapitalist devlettir. Emeğin cephesinde ne tuz kokmuş ne de su çürümüştür. Çünkü dört mevsim çiçek açıyor bizim dallarımız, dağlarımız ve sokaklarımız.

"Susmuyoruz, Korkmuyoruz"

Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmesine tepki gösteren kadınlar, bir haftadır eylemlerine devam ediyor. 27 Mart günü de kadınlar, İstanbul Sözleşmesini Uygula kampanya grubunun çağrısıyla Kadıköy Rihtım'da toplandı.

Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararının ardından birçok ilde eş zamanlı eylemler gerçekleştirildi. Haftalardır süren eylemlerde sözleşmenin kaldırılmasına tepki gösteren kadınlar son olarak Kadıköy Beşiktaş iskelesinde eylem düzenledi.

Gergin başlayan eylemde polis, ses sistemini ve bayrakları alana sokmamak için kitleyi ikiye bölecek şekilde bariyerler çekti. Kadınlar bunu fark eder etmez bariyerlere yüklenerek; "Kadınlara Değil Katillere Barikat", "Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz" sloganları attılar. Bariyerleri devirmeye çalışan kadınlara biber gazı sıkıldı.

Kısa gerginliğin ardından kadınlar ses sistemini ve bayraklarıyla alana girdiler. Eylem sloganları arasında okunan basın açıklamasının ardından yine aynı coşku ile sona erdi.

DEVİRİM, TARİHSEL EVRİMİN ESERİDİR

Özgür Güven

Tarih hiçbir döneminde birileri ya da bir grup insan istedi diye devrim olmamıştır, olmaz. Bir devrimi toplumun gündemine getiren tarihsel-toplumsal gelişmedir. Bütün tarih boyunca toplum biçimi ne zaman toplumun gelişmesinin tersi yönünde davranmaya başlamışsa, üretici güçlerin gelişimini durdurmaya çalışmışsa o zaman kaçınılmaz olarak bir devrim gündeme gelmiştir. Toplumdaki ezilen, sömürülen sınıflar, tarihin gündeme getirdiği devrim durumuna, devrimci gelişmelere kayıtsız kalmazlar; tarihsel ilerleme yönünde harekete geçer, eninde sonunda devrimi gerçekleştirirler.

Eski toplum bütün dünyada eş zamanlı olarak yıkılıp gitmez. Eski toplumun egemen sınıfları tıpkı bugün burjuvazinin yaptığı gibi yeninin önüne geçmek, gelmekte olanı durdurmak ve kendi egemenliklerini sürdürmek amacıyla hareket ederler, bunu gerçekleştirmek için bütün olanaklarını ve bütün güçlerini kullanırlar. Eski toplum bir süre için üretici güçleri baskı altına alabilir, yeninin gelişimini yavaşlatıp sınırlayabilir. Ancak ne kadar baskı ve şiddete başvurursa başvurursun tarihin akışımın önüne geçemez. En fazla yapabileceği bu akışı yavaşlatmak, ömrünü biraz daha uzatmaktır. Yeni, önüne set çekilmiş ırmak gibi bir süre bekler, birikir ve seti yıkarak eskisinden çok daha güçlü biçimde akışını sürdürür. Bütün eski toplumlarda olduğu gibi, bugün de eski toplum olan kapitalizmin egemen sınıfı burjuvazi ne yaparsa yapsın tarihin akışını durduramaz; daha ileri bir toplum olan sosyalizme geçişi engelleyemez.

Biraz önce söylediğim gibi, birileri istedi diye insanlar devrim yapmazlar. Eğer bir toplumsal sistem insanların ihtiyaçlarını karşılayabiliyorsa, yığınlar bu toplumsal sistemi değiştirmeye çalışmazlar. Eğer insanların çağın gereklerine uygun olarak yaşamalarına engel oluyor, ihtiyaçlarını karşılayamıyorsa, işte o zaman yığınlar harekete geçer. Eski düşüncelerini, davranış kalıplarını ve alışkanlıklarını terk eden kitleler eski düzeni yıkmak için mücadeleye atılırlar. Amaçları, çağdaş uygarlığın nimetlerinden yararlanabilecekleri yeni bir yaşam kurmaktır. Bu amaçlarına ulaşabilmek için harekete geçen kitleler en eşitsiz koşullarda mücadele eder, nice zorluklara göğüs gerer ve eninde sonunda eski toplumu yıkarak yeni ve daha ileri bir top-

luma geçmeyi başarırlar.

İnsanlığın tarihsel gelişiminin motoru, yaşamlarını sürdürülebilmeleri için gereken maddi malların üretimi ve yeniden üretimidir. Emperyalist kapitalist sistemin bugün geldiği aşamada sermayeye dayalı bu üretim sisteminin kendisi, insanların, çağın gereklerine uygun bir yaşam sürmelerinin önünde büyük bir engel haline gelmiştir. Kapitalizm zaten geçici ve görelili olan bütün yararlı yönlerini çoktan tüketti. Tarihsel ömrünü dolduralı çok oldu. Artık sadece insanlığa değil, canlı ve cansız doğaya verdiği zararlar geri dönülmesi mümkün olmayan bir aşamaya doğru hızla ilerliyor. Üretici güçlerin gelişimini engellemesine; insana ve doğaya verdiği bunca zarara rağmen, yine de burjuva sınıfının bu toplumsal sistemin sürmesinde çıkarı var. Kapitalizmde egemen sınıf olan burjuvazinin varlığının olmazsa olmaz koşulu ücretli emeğin sömürüsüdür. Burjuvazinin varlığı başkalarının emeği sayesinde. Burada burjuva egemenliğin sürdürülmesi, büyük kitlelerin yoksullaşması, açlığı ve sefaleti demektir. İnsanlar bu koşullarda bir yaşama karşı giderek daha geniş alanlarda ve daha kitlesel olarak bu toplumsal sisteme başkaldırmakta, sınıf mücadelesini yükseltmektedir.

Sınıf mücadelesi kapitalizmin tarihsel evrimine ve toplumdaki güçler dengesine bağlı olarak değişiklikler gösterir. Sınıf mücadelesinin araçlarını ve biçimlerini belirleyen nesnel koşullardır; yani verili dönemin nesnel koşullarını incelemek, o dönemin ekonomik ilişkilerini incelemek, sınıf ilişkilerini ve sınıfların karşılıklı konumlanışlarını ele almak demektir. Çünkü ekonomik ilişkiler, mülkiyet ilişkileri tarihin yarattığı ilişkilidir. Söz konusu dönemin ekonomik koşulları, sınıfların karşılıklı konumlanışlarından, güç ilişkilerinden ayrı ele alınamaz. Bu nedenle ekonomik mücadeleden, sendikal örgütlenmeden ve sendikal mücadeleden söz ettiğimizde sınıf mücadelesinin bir biçiminden ve işçi sınıfının ekonomik örgütlenmesinden söz ederiz.

Sınıf mücadelesinin, proleter sınıfın burjuva sınıfa karşı verdiği bu mücadeletin kavranmasındaki yeri ve rolü nedeniyle her grev işçi sınıfı için bir okuldur. Bizden bir örnekle somutlarsak, yakın zamanda İstanbul'da yaşanan Kadıköy, Kartal, Maltepe belediye işçilerinin grevi sırasında yaşananlar ele alınabilir. Uzun zaman üzerinde durmadan bu grevlerin ekonomik mücadele olduğunu, ama poli-

tik mücadelenin gerekliliğini ve zorunluğunu açığa çıkardığını belirtmek gerek. Grevci işçilerden biri, bunu şöyle ifade ediyor: "İşçiler sadece ekonomik olarak değil, siyasal olarak da sosyalizm hedefinde örgütlenmelidir. Grev kısa bir süredir. Asıl olan mücadelenin 7/24 sürmesidir. (Evrensel 8 Mart 2021). Burada da açığa ifade edildiği gibi işçi sınıfı kendi sınıf örgütlerinde birleşip mücadeleyi yükseltmediği sürece, burjuva sınıf için sadece bir sömürü nesnesidir. İşçi sınıfı kendi çıkarlarını savunmak için kendi sınıf örgütlerinde (sendikalar, komite, ve konseyler, sınıf partileri vb.) örgütlenip birleşmelidir. Ancak bu sayede ekonomik mücadeleyi de başarıyla sürdürebilir, burjuva sınıf karşısında etkin bir güç olarak davranarak kendi kaderlerini ellerine alabilirler.

Burjuva iktidarlar ve sözcüleri hemen her fırsatta demokrasiden, insan haklarından, basın özgürlüğünden vb. söz etmeyi sever, ahkam kesip nutuk atarlar. Oysa en demokratik kapitalist ülkelerde bile bu hak ve özgürlükler neredeyse ya hiç yoktur, ya da eğreti, kullanılamaz biçimde, sahte ve iki yüzlü biçimde olmuştur. Burjuva sınıf açısından işler ne zaman sarpa sarpa hemen devlet gücünü, yani örgütlü zor aygıtını devreye sokarlar. Kapitalist devletlerin en başından beri bu hep böyle olmuştur. Emekçi sınıflar açısından, proletarya ve halklar açısından ise politik özgürlükler, basın özgürlüğü toplantı ve gösteri özgürlüğü vb. özgürlükler, gerçek anlamda, hiç olmamıştır. Burjuva toplum koşullarında zaman zaman şu "hak ve özgürlükleri" kullanmaları ise hep zorlu mücadeleler sonucu olmuştur. Bu nedenle burjuva sözcülerin bu yöndeki sözleri tam bir ikiyüzlülük örneğidir.

Emekçi kitlelerin ve halkların bu haklardan ve özgürlüklerden yararlanmaları her şeyden önce yasalarla sınırlandırılmıştır. Bu sınırlı kullanım bile başta polis olmak üzere devlet yetkililerinin iznine bağlıdır. Bütün bunlardan sonra ve bunlara rağmen kırılı kırılı kırıntısı kalmış bu "özgürlük" kırıntılarını kullanmaya kalktıklarında çoğu kez kolluk güçlerinin müdahalesiyle, polis zoruyla karşılaşılırlar. Bu kısıtlı hakların ve özgürlüklerin kullanımının önündeki bir diğer engel ekonomidir. Somutlarsak; işçi ve emekçilerin televizyon yayıncılığı yapmalarına ne ekonomik olanaklar elverişli ne de yasalar. Hadi bu zorlukları bir yolunu bulup aştılar diyelim; bu sefer karşı-

larına sansür, ceza, kısıtlama, kapatma kararlarıyla devlet dikilir. Aynı şey basın-yayın faaliyetleri için de geçerlidir. Önce yasal prosedür, sonra kağıt tekelleri, basın tekelleri, dağıtım engelleriyle karşılaşılırlar; yasal, ekonomik ve fiili engeller bitmez. Toplantı ve gösteri hakkından yararlanmak için çıkarılan engeller de bunlardan geri kalmaz. Yasal prosedür ve izne bağlı olmasının ötesinde, şehirlerin en önemli ve büyük meydanları (örneğin İstanbul'da Taksim, Ankara'da Kızılay, İzmir'de Konak Meydanı gibi) proletarya ve halkların gösterilerine kapalıdır. Konferans merkezleri ve salonlar burjuvaların mülkiyetindedir vb. Bu engelleri aşmayı başaranları bu sefer yasalar karşılar. Bütün bunların uzun uzadıya anlatmaya gerek bile yok. Son birkaç ayda yaşananları hatırlatmak yeter. Hükümetteki dinci faşist parti şehir şehir gezip topladığı ilçe kongrelerinden sonra, büyük kongrelerini de "pandemi koşullarında lebalep dolu" salonlarda yaparken, işçi ve emekçilerin basın açıklamaları, hatta Baroların ve meslek odalarının kongreleri bile yasaklandı. Yasak gerekçesi pandemiydi. Yasaklara rağmen sokağa çıkan Boğaziçi öğrencileri olsun, aynı taleplerle ya da onları desteklemek üzere diğer şehirlerde sokağa çıkan öğrenciler olsun; 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Taksim'e, İstiklal Caddesi'ne yürümek isteyen kadınlar ve LGBTİ+'lar coplanarak yerlerde sürüklenerek gözaltına alındılar. Bir kısmı tutuklanırken bir kısmına da pandemi ve başka gerekçelerle para cezalarından ev hapsine dek uzanan çeşitli cezalar verildi. Ki, yıllardır hapishanelerde tutulan gazetecileri saymıyoruz bile.

Uzun lafın kısası, burjuvazinin demokrasi, insan hakları, basın özgürlüğü vb. hak ve özgürlüklerden söz ederken bunların sadece kendileri için olduğunu; proletarya ve halkların, emekçilerin payına yasaklardan, cezalardan, baskı ve şiddetten başka bir şey düşmediği gerçektir. Bu yüzdendir ki burjuvazinin demokrasiden, insan haklarından, basın, toplantı ve gösteri vb. diğer politik özgürlüklerden söz etmesi kelimenin gerçek anlamıyla ikiyüzlülüktür başka bir şey değildir.

Devletin esas olarak bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki baskı ve egemenlik aygıtı olmasının anlamı da buradadır zaten. Devletin esası örgütlü zor aygıtıdır. Komintern faşizm tartışmalarında, teknelci devlet söz konusu olduğunda, devletin er-

ya da geç faşist bir biçim alacağına işaret eder. Bunun pratikteki karşılığı, sınıflar mücadelesinin sertleştiği, devrimci sınıf mücadelesinin yükseldiği, burjuva egemenliğin tehlike altında olduğu her yerde burjuvazinin açık terörist yöntemlere, zor aygıtına, zor araçlarına başvurmasıdır, başvuracağıdır. Yani burjuvazi, zorunlu biçiminin faşizm ya da başka bir diktatörlük olmasından bağımsız olarak, egemenliğinin tehdit altında olduğu her yerde ve her zaman zora başvurur, başvurmakta tereddüt etmez.

Kapitalistler, burjuva toplumu ayakta tutmak ve kendi egemenliklerini sürdürmek amacıyla proletaryanın devrimci hareketini bastırır, proleter hareketi bir dönem için yenebilir. Ama ne yaparsa yapsın devrimin yeniden, eskisinden çok daha güçlü olarak gündeme gelmesini engelleyemez. Bu tek tek ülkelerde olduğu gibi uluslararası arenada da böyledir. Bunu en açık biçimiyle 1990'larda yaşadık. Emperyalist-kapitalist sistemin efendisi olan ABD ve diğer kapitalist ülkeler karşı devrimleri açtıkları destekleyip teşvik ederek SSCB ve Doğu Avrupa ülkelerinde proletaryayı yenip, sosyalist sistemin dağılmasını sağladılar. Ama bu, bütün dünyada sosyalizmin yeniden gündeme gelmesini engelleyemedi. Daha on yıl bile geçmeden, 90'ların sonuna yaklaşırken, emperyalizmin kendisini en güçlü zannettiği bir dönemde, emperyalist merkez ülkeler dahil bütün dünyada devrim ve sosyalizm mücadelesi yeniden yükseldi, devrim, eskisinden çok daha güçlü olarak yeniden tarih sahnesindeki yerini aldı.

Tarihsel evrimin devrimi gündeme getirdiği koşullarda devrimci dönüşümün gerçekleşmemesi, eski toplumun ve burjuva iktidarların sürmesi, bütün toplumu çürütmeye başladı. Lümpenlik, uyuşturucu, kadın cinayetleri, ahlak düşkünlüğü, fuhuş, vb. her türden burjuva yozluk her geçen gün daha da artarak toplumu çürütmeyi sürdürüyor; çürüme toplumsal dokunun her alanında yayılıyor. Bunu önlemenin ve toplumu ayağa kaldırmanın tek yolu olarak devrim, tarihsel gelişme tarafından her gün yeniden gündeme getiriliyor. Hiçbir güç tarihsel evrimin önüne geçemez. Nicel birimlerin devam ettiği bu koşullar eninde sonunda bir sıçramaya varacak; nicelik niteliğe dönüşecektir.

Sevgili Vefa'ya Vefa İle...

Vefa'yı 95-97 sürecinde Bursa Hapishanesindeyken tanıdım. Bu süreçte en belirgin dönem, '96 Ölüm Orucu dönemidir diyebilirim. Zira, Vefa ile beraber Ölüm Orucuna (ÖO) yattık, omuz omuza hücre hücre eriyerek birlikte bu zorlu yolu aldık. Hem zorlukları hem de zaferi birlikte, engin duyguları paylaşarak tattık...

Söylemeye gerek var mı bilmiyorum, ama herkes bilir ki 19 Aralık 2000 yılı öncesi dönem, hapishaneler için çok farklıydı. Yoldaşlığı, siper yoldaşlığını, omuz omuza, aynı idealler için beraber yürümeyi çok güzel başardı insanlarımız o dönemde. Üzerinde yaşadığımız toprakların devrim tarihinde, belirli konular için öne çıkan belirli dönemler vardır. Siper yoldaşlığı içinde durum bundan farklı değildir. Siper yoldaşlığının en güzel örneklerini Mahirler ve Denizler yaratmıştı. Onlar mücadele içinde aynı idealler için, sosyalizm için, üniversite kampüslerinde, kentlerin cadde ve sokaklarında ve kırlarda beraberce, siper yoldaşlığının en güzel örneklerini yarattılar.

Maltepe firarı ve Kızıldere, bu güzel örneklerin en somut şekilde ete kemiğe büründüğü olaylardı / eylemlerdi. THKO ve THKP-C militan ve önder kadroları, omuz omuza yüklenildiler, bu süreçlerin yüklerini. Ve ortak amaçları devrimin çıkarları, hedefleri ise Denizlerin idamını engellemektir. THKP-C ve THKO militanları, Kızıldere Destanı'nı omuz omuza yarattılar ve siper yoldaşlığının nasıl ve ne olduğunu canları pahasına somutlayarak

geleceğe çok değerli bir miras bıraktılar.

Sonraki süreçlerde, bu siper yoldaşlığı mirası ne kadar sahiplenildi ne derece korundu herkesin malumu! Ancak, bir dönem var ki, özellikle hapishanelerde, Mahirlerin, Denizlerin yarattığı bu değerli miras sahiplenildi ve değer katıldı. Bu süreç 1993-2000 sürecidir. Bu sürecin belirgin hatları ise '95 Buca (ve açlık grevi süreci), '96 ÖO, Ulucanlar ve Burdur hapishaneleri direnişleridir. Ancak, sadece pratik olarak değil, dönemin ihtiyaçlarına cevap verir bir mantalite de vardı / mevcuttu, bu birlikteliklerde ve siper yoldaşlığında... Bu süreçlere yaşadığımız devrim anlamsız rekabet değil, fedakarlık ve sosyalizm için birliktelik ruhuyla.

Vefa'yı anlamak ve tanımak istiyorsak, örnek devrimci kişiliği ile beraber, işte bu ruhu iyi tanımak ve anlamak gerekiyor. Çünkü, Vefa, yoldaşlığın ve siper yoldaşlığının en güzel örneklerinden biriydi. Fedakarlıklarıyla, hesapsızlığıyla, devrimci saflığı ve temizliği ile tanıdım Vefa'yı.

Vefa'nın en belirgin özelliği nedir diye sorsalar, ölçülülüğü, dürüstlüğü, kararlılığı, çalışkanlığı ve örnek devrimci kişiliğiydi derim. Devrimci kişiliği, görev bilinci ile çalışkanlığı ile anlam kazanıyordu. O, aynı zamanda bir şairdi. Nazım'ın, Hasan Hüseyin'in şiirlerini okurken, tüm hücreleriyle yaşardı şiirin içindekileri. Şiir de yazıyordu bildiğim/hatırladığım kadarıyla... O, şair ruhu bir devrim neferiydi; aynı zamanda, devrimi de öyle yaşardı ve eminim ki son nefesini de

öyle vermiştir. Onda, bu şiirsel karakterin yarattığı devrimci bir estetik vardı. Ondandır ki, yaptığı her şey sempatiyle karşılanır takdir edilirdi. Zira o, tek kişilik bir devrim ordusu gibiydi. Bursa hapishanesinde kendi örgütünden kendisinden başka hiç kimse yoktu. O süreçleri yaşayan herkes bilir ki, anma-kutlama programlarını örgütlemek öyle kolay değildi. Çünkü sayı kalabalıktı ve ona göre ikramlar, tiyatro, şiir, metin vb. örgütlenmeliydi ve bu, tek kişinin yapabileceği bir iş değildi. Vefa, tek kişilik bir örgüt gibi, kollarını sıvar 30 ki-

şinin yapabileceği pek çok işi kendisi bizzat yapardı. Yetemediği yerlere bizler yardımcı olurduk. Ama esas iş onun omuzundaydı ve sonuçta, o, bu işleri yapar, işin içinden çıkardı. Bu anlamda da örnek gösterilirdi daima.

96 ÖO gelip çatmıştı. Bursa hapishanesinde biz 16 kişi başladık ÖO'na. Elbette bu 16 kişi, ÖO'na katılan tüm örgütlerin toplam sayıydı ve onlardan biri de Vefa idi. İnanç ve kararlılıkla, yoldaşlık ve siper yoldaşlığı ruhuyla omuz omuza yattık ölüme; hiç tereddüt etmedik. 16 kişiyi de sarıp sarmalayan en önemli duygu, inanç kararlılık ve fedakarlık ruhuyla. Geniş alan olmadı için üçer, dör-

der gruplar halinde ayrı odalarda sürdürüydük ÖO'nu. Ama tüm ÖO eylemcileri yürüyebildikleri sürece, diğer ÖO eylemcilerini ziyaret ettik. Biz, Vefa ile aynı odada değildik; ancak sonuna kadar ziyaret ettik birbirimizi. Son günlerde, Vefa artık yataktan çıkamıyordu, sık kusma nöbetlerine tutulmuştu. Onu, son güne kadar ziyaret etmeye devam ettim. Sonuçta taleplerimizi kabul ettirdik, ÖO zaferle sonuçlandı. Hiçbir kazanımın bedelsiz olmadığı gibi, biz de 12 yoldaşımızı ÖO'da şehit verdik. Bursa hapishanesi özelinde ise, Hicabi Küçük, Ali Ayata ve Hayati Can yoldaşımızı şehit verdik. Anıları önünde saygı ile eğiliyorum.

Hastanede 24 gün kaldık. Vefa, ben ve 6 arkadaşımız daha... Vefa'nın, ilk günlerde bilinci pek yerinde olmasa da, ki bu geçici bir durumdu, sonraki günlerde hızla toparladı ve ayağa kalktı, yürümeye başladı. Benim fiziksel durumum biraz daha iyi olduğu için, bacakları güçlensin ve açılısın diye, koluna girip onu yürüyüşlere çıkarıyordum, hastanenin bize ayrılan bölümün koridorunda. Hapishaneye geri döndüğümüzde her şey çok daha güzeldi. Kimi yoldaşlarımız sakat kaldı, bizde de ÖO'nun fiziksel ve hafızasal etkileri kaldı. Vefa da hızla toparladı, ama hala eskisi gibi değildi; sonraları düzeldi. Yoldaşları Çanakkale hapishanesinde olduğu için, bir süre sonra oraya sevke gitti.

19 Aralık yaşadığımızda, Çanakkale hapishanesindeki direnişte, Vefa'nın bir kolunu kaybettiğini duydum ve elbette çok üzülürüm. Ama benim tanıdığım Vefa için, kol değil, o kolu harekete geçiren bilinç önemliydi. Ve o da yerli yerindeydi; olmayan kolu fazlasıyla telafi ederdi bilin-

ciyle, kişiliğiyle...

Bursa hapishanesinde bazen temsilciler olarak, toplanır futbol oynardık. Tabii ki iddialı... Bu maçların gözdelelerinden biri de Vefa idi. Kıran kırana geçerdi maçlar. Bursa hapishanesi "özel tip" olduğu için havalandırmaları büyüktü, bundan dolayı seyircilerimizde bol olurdu. Maçı kaybedenler baklavaları alırdı...

Ve bir de, Vefa, kültür komisyonlarının başat elemanıydı, korolara, şiir dinletilerine, tiyatrolara mutlaka katılırdı, refakat ederdi. Küçük ya da büyük bir görev aldığında, ciddiyetle üzerine eğilir, mutlaka sonuçlandırır.

Sonra tahliye olduğunu duydum, sonra yeniden tutuklandı, yeniden tahliye oldu. Ama Vefa her seferinde mücadeleden orta yerindeydi. Dışardan selamlarını alıyordu. Evlendiğini duyduğumda sevinmişim.

Geçenlerde vefat haberini aldığımında çok üzülürüm, bir parçamızı kaybederiz ya, öyle işte. Ve bu ölüm şekli ona hiç yakışmadı. Lanet olası vürüs onu almıştı aramızdan.

Vefa ile dostluğumuz, yoldaşlığımız, siper yoldaşlığımız sıcak kavgamın içinde, çeliğe su verilircesine şekillendi ve bir başka güzellikteydi. Onu asla unutmayacağım/unutamam, yüreğimde ve bilincimde yaşayacak.

O, ölmedi, yoldaşlıkta, iyi bir devrimcilikte, siper yoldaşlığında, görev bilincinde ve ille de şiirde, daima yaşayacak. Ve bu değerleri fedakarlığı taşıyarak...

Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Tüm ezilen halkların başı sağ olsun.

08.03.2021

Nurettin Eren / Edirne

RESMİ GÜNDEM – GERÇEK GÜNDEM

Umut Çakır

Sınıflar mücadelesinin karşılıklı güç ilişkilerinde bütün kartları yeniden dağıtan, son derece yoğun ve bir o kadar karmaşık olaylar zincirine tanık oluyoruz. Her olayı, her gelişmeyi kapsayan ve belirleyen sınıf savaşımının genel dengesinde, devrim tarafı yükselişte olan ve karşı-devrimi savunma pozisyonunda kalmaya mahkum eden taraftır.

Leninist teorik bakış, meseleyi bu denli apaçık belirlediğinde, sol cemahtan hemen itirazlar yükseliyor. Fazlasıyla alışkın ve hiç şaşırılmıyor, çünkü bu bakıştaki yalnızlığın nedenini biliyoruz. İtiraz olanlar, politik gelişmeleri “resmi” gündemden takip ediyorlar. Proleter devrimciler ise, tüm gelişmelerin ardında yatan esas ögeye, sınıfların karşılıklı ilişkilerine çeviriyorlar radarı.

Karşımızda olayları ve olguları kavramada iki farklı bakış açısı bulunuyor. Birincisi, burjuva propaganda bombardımanında altınla şekillenen “resmi” gündemi odak noktasına koyuyor. İkincisi, bu bombardıman altında güremeler ve nutuklardan sesini duyuramasa bile, tüm burjuva dünyanın en kritik adamlarına damgasını vuran, emekçi sınıfların gerçek gündemine odaklanıyor.

“Resmi” gündem, adeta karmaşık bir ip yumağı, nereden çeksen hemen düğümleniyor. Neler yok ki içinde? Dinci-faşist iktidarın ve gerici muhalefetin çeşitli türden politik tasarımları, planları, ittifak hesapları, bunun için ince ince örülmüş karşılıklı adımları ve bunlara eşlik etmezse olmaz bol küfürlü nutukları... Başka? Mesela, Biden’ın başkanlığında ABD’nin yeni stratejileri, Avrupa’nın niyet ve endişeleri, vs vs. Hepsi de, nihayetinde, burjuva dünyasının

özel amaçlarını dile getirir. Kuşkusuz, egemen sınıf olan burjuvazinin özel amaçlarını politikada hesaba katmak gerekir. Tersini düşünmek, olsa olsa, tarikat haline gelmiş politik öznelerle yaraşır. Fakat bu hesabı tek yanlı değil, kendi gerçek doğası içinde kavramaktır doğru olan. Burjuva amaç ve iradeleri, onlar öyle istediği için, şu veya bu biçime bürünmez; bunlar, mutlaka, karşıt eğilimler tarafından, yani proleter ve emekçi kitlelerin özlem ve iradeleri ile ilişkileri içinde şekil bulurlar. Her şeyi, burjuva sınıfın “siyaset mühendisliği”ne ciro edenler, giderek, burjuva gündeminin tutsağı haline gelirler.

Hiç tereddütsüz söyleyelim: En sefil reformistinden en radikal görünen oportünizme kadar, sosyalist çehrenin genelinde, “resmi gündeme tutsaklık” bir alışkanlık, bir politika yapma tarzı haline gelmiştir. En önemli nedeni, sol ve sosyalist grupların devrimci iktidar hedefini çoktan rafa kaldırmış olmalarıdır.

Konunun bu yanına birazdan yine döneceğiz, ama burjuvazinin “resmi” gündemini destekleyen bir başka unsurdan bahsetmeden geçmeyelim. Kavrayış, bir kere, burjuva özel amaçlara, daha özeldir ise, burjuva partiler arası ittifaklara tutsak olunca, bu partilerin kitleler içinde ne kadar destek gördüğü, politikanın belirleyen unsuru haline gelir. Reformist-oportünist politikaya yön veren, hiç tereddütsüz söyleyelim, anket şirketleridir. Bu çevrelerin yayımlarında, anket şirketlerinin araştırma sonuçlarını göz önünde tutmayan tek bir yazı görmezsiniz.

Oysa, pek çok açıdan, anket araştırmaları, sınıflar mücadelesinin bilimsel kavranışında, en güvenilmez malzemelerden biri-

sidir. Birçok nedeni var. Birincisi, anket şirketleri, parayı verenin düdüğü çaldığı araştırmalar yaparlar. Arzulanan sonucu çıkarmak üzere yönlendirici sorular keşfetmekte ustalaşmışlardır. İkincisi, olağanüstü politik baskı ve ağır propaganda bombardımanı altında, halkın partisiz engin çoğunluğu, kendi gerçek politik tutumunu hiç tanımadığı bir anketçiye açıktan anlatamaz. Ve üçüncüsü, ama teorik kavrayış açısından en önemlisi şudur: İç savaşın damgasını vurduğu ülkelerde, sıradan partisiz emekçilerin, eylem alanlarındaki politik tutumu ile sandık başında takındığı politik tutum, her zaman, sonuçları etkileyecek önemde farklılıklar taşır.

Bu neden böyledir? Lenin, Rus Devrimi ve İç Savaş başlıklı makalesinde bu konuya değinmiştir: “...yığınlar üzerinde etki ve onları savaşıma sürüklemek bakımından, proletaryanın gücünün, parlamento dışı savaşında, parlamenter savaşımından çok daha büyük olduğu yolunda Batı’da birçok kez yapılan gözlemin” Rusya içinde doğru olduğunu ifade ediyor ve ekliyor: “İç savaşla ilgili çok önemli bir gözlemdir bu.”

Gerçeği yansıtmaya gücünden hiçbir şey kaybetmeyen bu tespiti günümüzde, örneğin, nasıl oluyor da geçen yaz aylarında ABD’de ayaklanmacıların sokağa sürüldükleri güç Trump yanlılarını on kez dayaktan geçirmeye yettiği halde, seçimlerin neredeyse başa baş gidebildiğine dair, hakim şaşkınlığı da gidermeye yeter. Bu topraklarda aynı güç denklemini testten geçirmiştik. Gezi’de, Kobane ayaklanmalarında... Şimdi bu olguyu açıklayalım:

Her savaş gibi, iç savaşlar da, toplumda şiddet yüklü duyguları gün yüzüne çıkarır, bu

duygular eşliğinde toplumu kuttuplaştırır. Devrimci öfkenin karşısında şovenizm ve dinci gerici ön yargılar canlanır. Yeterince uzun her iç savaş, bu tarz ön yargıları kemikleştirir. Tüm başarısızlık ve imza attıkları kepezliklere karşın, bu ön yargıları taşıyan faşist partilerde kitle desteğinin öyle kolay kolay erimemesinin ardında, işte bu, uzun iç savaş gerçeği vardır.

Dahası, iç savaşta burjuvazi, her daim bir güç gösterisine, olağanüstü propaganda bombardımanına ihtiyaç duyar. Bu olağanüstü politik ortam, başka zamanlarda sakince köşesine çekilip, zaferi kazanan tarafın etkilerine sarılmayı alışkanlık haline getirenleri politika arenasının arkasına zorla tabanla buluşturur, sürekli toplumun bu ciddi orandaki kesiminde, yalpalamalarla dolu tutumlara yol açar.

Bitmedi: İç savaşta ancak belirgin bir kitle desteğiyle uzatılabilen burjuvazinin, sürekli “ulufe/sadaka” dağıtma eğilimi, küçücük çarklarını yıldırebilmeyi tek varlık koşulu sayan çok geniş bir kesimin, politikada aktif hale gelişinin yolunu açar. İşsizlik ve sefalet ne kadar geniş bir tabana yayılmışsa, iki yakasını bir araya getirebilmek için küçücük çıkarlarına sarılanların sayısı da artar. Ama, tam da bu geniş emekçi kesimlerdir ki, proletaryanın ve devrimci yığınların güç gösterilerinden, aynı ölçüde etkilenirler. Ve bu keskin yalpalama, uzun iç savaş süreçlerinde, alanlardaki güç ile sandıklardaki güç arasında, sonuçları etkileyecek ölçüde farklarını ortaya çıkarır. Neden olur.

“Resmi” gündemi aşamayan, politik tutumlarını “seçim anketi sonuçları”na göre ayarlayan uzlaşmacıların, hem kendilerini hem de etkiledikleri

yığınları nasıl bir tuzağa sürükledikleri buradan daha net görünüyor. Anketler dahil, burjuva gündeme tutsak olduktan sonra, elbette her şey “sarı renkte” görünecektir ve elbette tüm güç ilişkileri tepe taklak ele alınacaktır. Bu oportünist çevrelerden birinin sözcüsü, bir gazeteye, bu tepe taklak bakışı birkaç cümlede özetlemişti. Sözcüye göre, Gezi-Kobane döneminde sokaklarda sağlanan hakimiyeti sandıklara taşımak için çok gayret göstermişlerdi, ama istedikleri sonucu elde edemediklerinde, bu kez geriye dönüp, şu tespite vardıklarını itiraf ediyordu: “Demek ki sokaklara da hakim olamamışız!” Şahane bir inci değil mi? Kum yutan istiridye, streten yaratır incilerini, bizim oportünistlerle kavrayışsızlıktan.

Uzlaşmacı ve oportünist hareketin elini kolunu bağlayan kısırlığı, sadece burjuva propaganda bombardımanıyla açıklamak, eksik kalır. Onları tümüyle baş aşağı bir kavrayışa mahkum eden, iktidarın zor yoluyla fetih hedeflerini tüm politik faaliyetlerinden dışlamış olmalarıdır.

Oysa, gerek Marx-Engels, gerekse Lenin’de, bütün politik kavrayış ve faaliyetin esas noktası, bu iktidar sorunudur. Her şeye, her gelişmeye, bu hedefin belirlediği noktadan bakılır. Bu esas nokta yoksa, devrimci politikanın malzeme bahçesi darma-dağın olur. İktidarın zor yoluyla fethi, bir kez bakış açısından yiterse, bu amaçla izlenmesi gereken devrimci dip dalgaları, güç ilişkilerini belirleyen ama gücünü nutukları altında sesi zor duyulan her olgu, hesaplardan tümüyle düşer.

Gelişmelere, iktidarın fethi perspektifinden bakış ise, sınıflar mücadelesinin karşılıklı ilişkilerini sürekli göz önünde

bulundurur, böylece resmi gündem ile gerçek gündem arasında, iç savaşın, ağır baskı ve propaganda bombardımanının açtığı büyük uçurumun farkına varır.

Uçurumun dibine değil, aşılması gereken açıklığa gözünü dikenler, emekçi sınıfların gerçek gündemlerinin, tüm burjuva partilerden bağımsız bir politik hat oluşturmak ve bu yoldan yürüyüp bir ayaklanmaya hazırlanmak olduğunu görebilirler. Öncekiler bir yana, son haftalarda öne çıkan iki eylem, bu arayışın ve hazırlığın izlerini taşıyor: İstanbul ilçe belediye işçilerinin eylemleri, bu sınıfın, tüm burjuva partileri karşısına alan bağımsız bir hatta girildiğinde, halktan nasıl coşkulu bir karşılık bulduğunu açığa çıkardı; bu bağımsız sınıf hattı tüm propaganda yalanlarını nasıl hızla tuş etti. Bu eylem, başlı başına, proleter bağımsız sınıf politikasının, onu devrimin hegemon gücü haline getirme potansiyelini test etti ve testten başarıyla çıktı. Bir diğer eylem Boğaziçi öğrencilerine aittir. Öğrencilere verilen desteğin adeta bir çığ gibi büyümesi, onlarca kente hatta ilçelere dek yayılması, halkın genel bir ayaklanma özlem ve arayışına işaret ediyordu.

Bu işaretleri göremeyenler, Leninistlere “Bize devrim programıyla gelmeyin” diyorlar. Onlar, bunun için uygun şartları, gerçek eylemlerde değil, anket sonuçlarında görmeyi bekliyorlar. Böyleleri, hemen ve açıktan, burjuva muhalefet saflarına katıldıklarını ilan etsinler, herkes için en hayırlısı bu olur. Proleter devrimciler ise, proletaryanın bağımsız sınıf eylemlerinden aldığı güçle, gerçek gündemin resmi gündeme galebe çalmasına öncülük edecekler.

Devrimimizin Koca Çınarı

Canım yoldaşım,

Sensiz ilk newrozu, ilk mitingi geride bıraktık. Yürüyüş boyunca o gur sesin kulağımdan gitmedi. Denizlerin bayrağını göğe yükselten kime baktıysam sen oldun. Ne güzelmiş seninle yürümek, şimdi daha iyi anlıyorum. Nasıl da güvende ve güçlü hissedirdim seninle yürürken.

Elbet dolar düşen yoldaşların yeri. Dolmalı da. Ama nasıl da kocaman bir boşluk bıraktın, nasıl bir acı bilemeyeceksin hiçbir zaman. Ölümsüzleşen her yoldaş derin bir sızı bırakıyor yüreğimize. Hem de ne sızı... Tam geçti artık deyip gevşemeye başlayacakken, birden kendini hatırlatan bir sızı. Yok öyle rahatlamak arkadaş kendine gel, kavga devam ediyor dercesine.

Ölümsüzleşen her yoldaş

büyütür geride kalanları. Heybesindeki yapılacakları koyuverir seninkine hızlıca. Hoşçakal demeden, aceleyle gider. Sarılıp sıcaklığını hissedememenin burukluğuyla yürürsün arkana bakmadan. Biraz daha pişirir, olgunlaştırır bu ayrılıklar seni. Senin gidişin de böyle oldu. Derin bir sızı bıraktın bize. Büyüttün bizi ayrılığınla.

Dersleri kaynatmamıza izin vermezdin. Yine de her ders şansımızı denerdik. Ne derste, ne yürüyüşte, ne de herhangi bir etkinlikte ciddiyetten ödün vermezdin. Ama ne de çok gülerdin yoldaşlarına aşkla...

2010 yılı 1 Mayısı bitiminde Rumelihan’da toplanmıştık. Herkesin özgüveni dorukta, tüm gözler ışıldı. 18 yıllık kavganın ardından yeniden kazanmıştık Taksim’i ve

özgürce yürümüştük hep beraber. Kürsüye çıktın ve duygu dolu yüreğinden dökülmeye başladı kelimeler. Tıpkı tutamadığın gözyaşların gibi. “Ben bugün o meydana Aysun’u, Sibel’i ve diğer ölümsüzleşen yoldaşlarımı gördüm” demiştin gözün yaşlı, sesin titreyerek ama gururlu. İşte bugünden gayrı biz geride kalanlar, seni de göreceğiz kavgamızın tüm meydanlarında.

Seni toprağa verirken ciğerlerim parçalanırcasına bağırarak istedim, “seni çok seviyorum Vefa” diye. Bir yoldaşımızı toprağa verirken Nazım’ın “Sıradakinin ölümünü” okumuştun o inançlı ve yoldaş sesinle. Ben de sana bununla veda etmek istiyordum. Seni çok seviyorum Vefa.

*O, ne önde ne arkada sırada sıramızdaydı...
Ve yanındakinin kanlı başı onun omzuna eğilince ona sıra gelince sayısını saydı...
Söz istemez.
Yaşlı göz istemez.
Çelenk melenk lazım değil.
SUSUN.
SIRA NEFERİ UYUSUN...*

Yoldaşın

Gazi'nin Vefası

Kalbimde Yaşayacak

Ben Işıl, 10 buçuk yaşındayım. Ben Vefa abiyi Kütüphanem’de tanıdım. Beraber oyun oynardık, bana şarkılar söylertirdi... Hatta ben dışarıda oyun oynarken, Vefa abi çağırırdı “Işıl

yecek, Vefa abi gibi yemek yemediğim zaman gülen yüzüyle çağıracaktı beni... Benle beraber kedi besliyorduk, hayvanları benim gibi seven abim bi daha olacak mı? Çok özleyorum seni Vefa abi...

Küçük Yoldaşın

Ona Sözüm Var

Vefa yoldaşımı ben 17 yaşlarımda tanıdım, iyi ki tanıdım. Benim üzerimde o kadar emeği vardı ki, o dönemlerde ailem bu kadar emek vermedi diyebilirim. Bana yoldaşlık olsun, dostluk olsun, kardeşlik...

Bir baba yarısı gibi sahip çıktı. Belki o olmasaydı bilgilerini, tecrübelerini, en önemlisi inanma-güvenme ve sevgisini aktarmasaydı, belki ben ben olmazdım. Onun sayesinde ayakta kaldım.

Bir daha kim bana oyun oynamayı öğretecek, şarkı söyle-

İlk duyduğum zaman, hastanede yatıyordun ve işte o günden sonra umut ettim. “Yoldaşım bizi bırakmayacak, yanımızda kalacak”... Olmadı.

Ama şunu biliyorum, kalbimizde en derinde yer olmaya devam edecek. Bizlere bıraktığı bilgi mirasını bizler de başka yerlerde onu yaşatarak, gelecek nesil gençlere anlatacağız. Çünkü ona çözüm var: Bu mücadeleden asla vazgeçmeyeceğiz...

Bir Yoldaşın

En Önemlisi İnsanı Sevmeyi Öğretti

2011’de tanıdım Vefa yoldaşını, çok sevdim; baba gibi yaklaşımla tanıdım. O dönemde Vefa yoldaş benim üzerime çok titredim.

Bazen çok hatalar yapardım, ama bana hiç kızmazdı. Bana kızmayı değil, geliştirmeyi tercih etti. İyi ki de yaptı.

O zaman anladım ki, gerçek dostluk olsun, yoldaşlık olsun, ondan öğrendim. Canımdan can oldu bana. Onun tecrübeleri, bilgileri bana hayatı, yaşamı, en önemlisi insanı sevmeyi öğretti.

Yoldaşım daima kalbimde, yüreğimde bir filiz gibi açmaya devam edecek. Seni çok seviyorum Vefa yoldaş...

Yoldaşın

İSTANBUL'DA 2021 NEWROZU

2021 Newroz'u İstanbul'da 20 Mart günü 11.00'de Yenikapı Miting Alanı'nda başladı. Saatler 10.00'a gelirken İstanbul halkı Yenikapı Marmaray İstasyonu önünde toplanmaya başlamıştı. Alan Kürtçe ve Türkçe "Newroz Ateşiyle Direnelim Özgürleşelim" ve "Newroz Kadınların Özgürlük İsyandır" ve 9 dilde "Newroz Kutlu Olsun" pankartları ile donatılmıştı.

Mücadele Birliği olarak, Birleşik Mücadele Güçleri pankartı ardında "Biji Newroz", "Yaşasın Birleşik Mücadelemiz", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganları ile Newroz alanına yürüdük.

Diğer tarafta pankartların asıldığı ve müzik yayınının başladığı miting alanında halaylar çekilmeye başladı. Siyasi partiler, sendikalar, işçi örgütlenmeleri alanda önlükleri ve bayrakları ile yerlerini aldılar.

KESK İstanbul Şubeler Platformu "Mutlaka Kazanacağız Newrozumuz Kutlu Olsun" pankartı ve sendikaların önlükleriyle ve KESK flamalarıyla katıldı. İşten atma ve ücretsiz izin saldırılarına karşı eylemleri devam eden TOMİS üyesi Sinbo

işçileri, Dev Tekstil üyesi SML Etiket işçileri önlük ve flamalarıyla alandı.

Skyland İstanbul'da ücret gasbına karşı eylemde olan Dev Yapı İş Sendikası, İnşaat İş Sendikası ve Limter İş Sendikası ise "Newroz'dan 1 Mayıs'a Özgürleşmeye! Newroz Piroz Be!" pankartı, önlük ve flamalarıyla Newroz alanındaydı.

İşçi Temsilcileri Konseyi ve Emegün Gücü Derneği'nden işçiler de önlükleriyle Newroz kutlamasındaydı.

Sabah saatlerinden itibaren, Boğaziçi eylemleri nedeniyle ev hapsinde olan HDP İstanbul İl Yöneticisi Pınar Türk, Ulaş Bedir Çelik, ESP'li Ela Deniz Albayrak ve Hıdır Yılmaz da kelepçelerini çıkararak "ev hapsini

sonlandırdıklarını" duyurup Newroz alanına geldiler. Ancak kısa süre sonra Ela Deniz Albayrak ve Hıdır Yılmaz'ın alana girişte gözaltına alındığı haberi duyuldu.

12.30 itibarıyla İstanbul Newroz'u Türkçe ve Kürtçe se-

lamlamalarla başladı. Ve ilk olarak "Şehit Namırın" sloganları ile ölümsüzleşenler için saygı duruşu yapıldı. Bu esnada gençler hep bir ağızdan Çerxa Şoreşe Marşını söylediler. Ardından yine iki dilde karşılama konuşması yapıldı, alanda yer alan si-

yasi parti temsilcileri ve sanatçılar sayılarak selamlandı.

İlk konuşmayı Tertip Komitesi adına Murat Kalmaz yaptı. Konuşmalar sürerken bir taraftan davul zurna ile halaylar çekiliyor, rengarenk giysili kadınlar baharı taşıyordu alana.

Sırada İstanbul Emek ve Demokrasi Güçleri vardı. Gece bir kararname ile yürürlükten kaldırılan İstanbul Sözleşmesini kürsüye taşıdılar ve "Haklarımızı hayalatlarmıza sahip çık-maya davet ediyoruz" dediler. "Kadınlar Susmuyoruz Korkmuyoruz İtaat Etmiyoruz" sloganları atıldı hep birlikte. HDP İstanbul İl Eş Başkanları Elif Bulut ve Erdal Avcı konuşma yaptı ve Newroz ateşi yakıldı Yenikapı Meydanında.

Boğaziçi eylemleri nedeni ile ev hapsine mahkum edilen ancak kelepçelerini çıkararak kendilerini özgürleştiren devrimci gençler de Newroz kürsüsüne çağrılarak selamlandı. Gençler, yasakları tanımayacaklarını duyurdular

Sırrı Süreyya Önder kürsüye gelerek konuşma yaptı ve en son 2013 Newroz'u'nda burada yaptığı konuşma nedeniyle hapsedildiğini hatırlatarak selamladı herkesi. "Biji Berxwedana Zindana" sloganları haykırılırken, Selahattin Demirtaş'ın Newroz mesajı okundu.

Ardından Birleşik Mücadele Güçleri adına Seher Dursun kürsüye geldi ve "Newroz isyandır umuttur. Faşizme karşı halkların başkaldırısıdır. İşçilere emekçilere, Kürt halkına, kadınlara, gençlere saldıran faşizme karşı birlikte mücadele ederek kazanacağız. Yaşasın birleşik mücadelemiz. Newroz Piroz Be!" dedi.

Barış Anneleri ve siyasi parti temsilcileri gelerek konuşmalarını yaptılar ard arda. 2021 Newroz'u, Ruken Yılmaz, Roni Artin, Erdal Bayraktar ve Veysi Ermiş'in türküleri ve halaylarla sona erdi.

Amed'de Newroz Coşkusu

2021 Amed Newroz'u, olanca coşkusu ile kutlandı.

Günlerdir hazırlıkları yapılan Newroz için sabahın erken saatlerinde alan girişinde insanlar toplanmaya başlamışlardı. Saat 10.00'da başlayacak program için saat 09.30 itibarı ile aramalar ve HES kontrolleri ile kitle alanı alınmaya başlandı.

İki arama noktasından geçen kitle, alan çevresindeki tel örgü sebebiyle girişler zorlanınca, tel örgüleri söküp attı. Büyük bir coşku ile alana giriş yapan halk slogan atıp, marş söylemeye başlayınca polis anons yaparak kitleyi "yasadışı slogan atmaya devam etmeleri durumunda müdahale edeceği" ile tehdit etti.

Kitle alandaki yerini alırken, sahnede selamlamalar ve müzik dinletisi başlamıştı. İlk sahne alan Grup Karmate, Karadeniz müzikleri ile kitleyi coşturdu.

Newroz boyunca yapılan konuşmalarda Newroz'un önemi, açlık grevleri, HDP'nin kapatılması davası, ulusal birlik mesajları, Öcalan ve siyasi tutsaklar üzerindeki tecrit, İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılması ve birlikte mücadele konularına tek tek değinildi.

Yapılan Kürtçe müzik dinletileri, kitle coşkusuna coşku kattı. Sloganlarla başlayan program sonunda, bir grup gencin Yeniköy mezarlığına yürüyüşe geçmesi üzerine polis gençlere saldırı girişimlerinde bulundu. Gençler yürüyüşlerini Yeniköy mezarlığında sonlandırdı.

Newroz boyunca çeşitli sebeplerle, toplamda 120 gözaltı yaşandığı öğrenilirken, Newroz başladığı coşku ile sona erdi.

"Birlik, Mücadele, Zafer"

İzmir'de Birleşik Mücadele Güçleri Newroz'u "Newroz Ruhuyla Birliğe, Mücadeleye, Zafere!" sloganıyla karşıladı.

20 Mart günü yapılan İzmir Newroz'unda

saat 12.30'da Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan Birleşik Mücadele Güçleri, Newroz alanı olan Gündoğdu Meydanı'na "Yaşasın Birleşik Devrimimiz", "Birlik Mücadele Zafer", "Newroz'un Ateşi Sarayları Yakacak" sloganlarıyla girdi. Birleşik Mücadele Güçleri alanda büyük bir ilgiyle karşılandı.

Alanda yapılan konuşmalarda Ömer Faruk Gergerlioğlu'nun vekillikinin düşürülmesi ve HDP'nin kapatılması tartışmalarına tepki gösterilirken, cezaevlerinde devam eden açlık grevine de değinilerek tecrit politikalarına son verilmesi

istendi. 20 Mart sabahı Cumhurbaşkanı Kararnamesi ile İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılmasına da tepki gösterilen miting halaylarla sona erdi.

Newroz'da Denizlerin Coşkusu

Adana Newroz'u Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nda binlerin katılımıyla gerçekleşti.

Alanın kitleye açıldığı anda, halk alana akın etti. Polis daha ilk girişte halka ve devrimcileri yönelik saldırılarına başladı.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak Newroz'da yerimizi aldık. Girişte polis, hiç bir gerekçe göstermeden bayraklarımız, önlüklerimiz ve pankartımızı alana almayacaklarını söylediler. Gerekçe sorduğumuzda da, "hiç bir yasal dayanağının olmadığını, ama almayacakları" cevabını verdiler. Biz de "Denizleri alanlardan, meydanlardan sökemeceklerini, bu bayrağı sonuna kadar dalgalandıracığımızı" haykırarak etrafımızda biriken kitleyle birlikte "Deniz, Yusuf, İnan Savaş Devam", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek" sloganları atıp, bayrağımızı açtık. Denizlere olan bu tahammülsüzlükle, Denizlerin gerçek devrimci etkisinden, kavgasından ne kadar korktuklarını bir kere daha göstermiş olduklar.

Yine girişte ESP'li arkadaşımız Ömer

Temel, üzerinde Atılım gazetesi olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı. Daha sonra arkadaşımızın evine baskın yapıldığını, evin dağıtılıp arama yapıldığını öğrendik. Alanda da ÖHD'li avukat Özgür Yakut darp edilerek gözaltına alındı.

Bunca baskı ve saldırılara rağmen alanı binler doldurdu. Geçtiğimiz yıllara göre Newroz'un daha kalabalık ve coşkulu geçtiğini gözlemleyebiliyorduk. Sık sık "Newroz Piroz Be", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Biji Newroz", "Jin Jiyan Azadi" sloganları atıldı. Alanda HDP ve Tertip komitesinin pankartlarının yanında Birleşik Mücadele Güçleri pankartı da asıldı.

Alanda faşizmin engellemeye çalıştığı bayraklarımız ve Deniz tişörtlerimiz kitle tarafından büyük ilgi gördü. Adana Newroz'u müzik ve halaylarla sona erdi.

Denizler Yaşıyor Leninistler Savaşıyor!

Mücadele Birliği / Adana

Newroz Ve Politik Tutsaklarla Dayanışma

Kürt halkının isyan günü, bugün Stuttgart'ta coşkuyla kutlandı. Bir önceki gece gençlerin öncülüğünde startı verilen Newroz kutlamaları, 20 Mart günü saat 13.00'te genel bir kutlamayla devam etti.

Canlı müzik dinletisi yapılan ve coşkulu halayların çekildiği etkinlik, pandemi kuralları bahane edilerek polis tarafından erken sonlandırıldı. Kutlama boyunca Newroz mesajlarının da okunduğu mitingde, HBDH Konseyinin yolladığı mesajın okunması, coşkuyla karşılandı.

Bugün aynı zamanda politik tutsaklarla dayanışma ve 19 Nisan tarihinde antifaşist gençlere açılmış olan davayı protesto etmek için birçok antifaşist kurum tarafından organize edilen yürüyüş gerçekleştirildi.

Polisin provokasyon yaratmaya çalıştığı yürüyüş oldukça coşkulu geçti. Yürüyüş güzergahı üzerinden bulunan ve birçok politik tutsağın yargılandığı bina, pet şişelere doldurulan boyalar asılarak protesto edildi.

Devrimci kurumların da desteklediği eylem, polisli olan gerilim nedeniyle geç saatlere kadar devam etti.

